hạt giống tâm hồn

Chicken Soup for the College Soul

Ánh lửa tình bạn

JACK CANFIELD
MARK VICTOR HANSEN
KIMBERLY KIRBERGER
DAN CLARK & JAMES MALINCHAK

Biên dịch: First News

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

First News

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

Jack Canfield, Mark victor Hansen, Kimberly Kirberger, Dan Clark & James Malinchak

Biên dịch: First News

ÁNH LỬA TÌNH BẠN

FIRST NEWS

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng Biên tập

ĐINH THỊ THANH THỦY

Biên tập: Chu Thị Kim Trang

Sửa bản in: Trần Minh

Bìa & Trình bày: Phương Thảo

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

62 Nguyễn Thị Minh Khai - Q.1 - TP. HCM

ĐT: (028)38225340 - 38296764 - 38247225

Fax: 84.28.38222726

Email: tonghop@nxbhcm.com.vn

Website: www.nxbhcm.com.vn

Sách điện tử: www.sachweb.vn

NHÀ SÁCH TỔNG HỢP 1

62 Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1, TP. HCM

ĐT: (028) 38 256 804

NHÀ SÁCH TỔNG HỢP 2

86 - 88 Nguyễn Tất Thành, Q.4. TP. HCM

ĐT: (028) 39 433 868

GIAN HÀNG MO1 - ĐƯỜNG SÁCH TP. HCM

Đường Nguyễn Văn Bình, Quận 1, TP. HCM

Thực hiện liên kết:

CÔNG TY TNHH VĂN HÓA SÁNG TẠO TRÍ VIỆT (First News)

Địa chỉ: 11H Nguyễn Thị Minh Khai, Q. 1, TP. HCM

In 5.000 cuốn, khổ 13 x 20.5 cm tại Công ty Cổ phần In Scitech (D20/532H Nguyễn Văn Linh, H. Bình Chánh, TP. HCM). Xác nhận đăng ký xuất bản số 2607-2018/CXBIPH/06-211/THTPHCM ngày 27/07/2018 - QĐXB số 1240/QĐ-THTPHCM-2018 cấp ngày 02/11/2018. In xong và nộp lưu chiểu quý IV năm 2018.

ISBN: 978-604-58-8131-6.

Lời giới thiệu

Chúng ta không thể chọn gia đình mà mình sinh ra nhưng hoàn toàn có thể chọn cho mình những người bạn tốt, người không phán xét ta và luôn sát cánh cùng ta trên mọi bước đường cuộc sống. Bạn bè chính là gia đình thứ hai của chúng ta.

Thật khó để định nghĩa đầy đủ và chính xác ý nghĩa của tình bạn đích thực. Người bạn thật sự có thể là người luôn ở bên bạn những lúc khó khăn, người âm thầm giúp đỡ bạn mà chẳng cần được đền đáp, người thấu hiểu điều bạn muốn nói mà chẳng cần bạn phải lên tiếng hay người luôn chấp nhận và yêu thương con người thật của bạn. Khi ở bên những người bạn thật sự, niềm vui sẽ được nhân đôi và nỗi buồn vơi đi một nửa, và bạn sẽ nhận ra cuộc sống này đẹp biết bao.

Tình bạn thật thiêng liêng và đáng trân trọng. Chúng tôi muốn chia sẻ với bạn những cảm xúc ấy qua tập truyện ngắn **Ánh lửa tình bạn** – cuốn sách tập hợp những câu chuyện sâu sắc và ý nghĩa về tình bạn. Có thể bạn sẽ bắt gặp hình ảnh của chính mình cũng như những người bạn của mình trong những câu chuyện này. Đó là câu chuyện về tình bạn vẹn nguyên sau nhiều năm xa cách, tình bạn thời thơ ấu hồn nhiên vô tư nhưng cũng không kém phần sâu sắc, hay những câu chuyện về những người bạn cùng nhau vượt qua nghịch cảnh và trở thành chỗ dựa tinh thần vững chắc cho nhau.

Hy vọng những câu chuyện này sẽ giúp bạn thêm trân trọng những tình bạn đẹp mà bạn may mắn có được trong đời vì những người bạn đích thực là món quà quý giá mà cuộc sống ban tặng cho mỗi người chúng ta.

Ban Biên tập First News

Người bạn thật sự

"Người bạn thật sự là người bước vào cuộc sống của bạn khi cả thế giới bước ra."

– Walter Winchell

Người bạn thật sự không phải là người chỉ tìm đến với bạn trong những lúc bạn vui vẻ và thành công, mà là người không bỏ bạn khi bạn gặp đau khổ hay thất bại.

Người bạn thật sự là người biết động viên khi bạn đang cố gắng vươn lên, biết mừng vui khi bạn hạnh phúc, biết đồng cảm và sẻ chia khi bạn đau buồn, biết ở bên cạnh bạn khi bạn đang cô đơn.

Người bạn thật sự là người mà bạn luôn cảm thấy ấm lòng mỗi khi nghĩ đến, dù họ có đang ở cạnh bạn hay không.

Người bạn thật sự không bao giờ ngần ngại nói ra sự thật, luôn luôn thẳng thắn nhưng sẽ không làm bạn tổn thương.

Những người bạn thật sự dành cho nhau niềm tin mạnh mẽ nhất. Chính niềm tin ấy khiến họ có thể chia sẻ với nhau những điều tốt đẹp lẫn khó khăn nhất trong đời bằng nụ cười.

Người bạn thật sự luôn có một chỗ đứng đặc biệt trong trái tim bạn.

Bạn chính là một người bạn như thế, và tôi thật hạnh phúc khi có bạn trong đời.

Đừng lo, mọi chuyện sẽ ổn thôi

"Mọi thứ sẽ tàn phai, chỉ có tình bạn là ở lại."

- Thomas Carlyle

Là một nhà tâm lý học và một người làm mẹ, tôi từng chứng kiến nhiều tình bạn đặc biệt và sâu sắc giữa các em thiếu nhi. Con trai Court của tôi và cậu bạn Wesley cũng có một tình bạn như thế.

Court có một tuổi thơ không hề dễ dàng. Court bị khiếm khuyết về mặt ngôn ngữ và chậm phát triển chức năng vận động thô. Năm bốn tuổi, Court gặp Wesley trong một lớp Giáo dục Đặc biệt dành cho trẻ mẫu giáo. Wesley có một khối u ở não và khối u này khiến cậu bé có những vấn đề về phát triển tương tự như Court. Nhờ sự đồng cảm đó mà hai cậu bé nhanh chóng trở thành bạn thân của nhau. Một ngày sẽ trở nên dài đằng đẵng với đứa này nếu đứa kia không đến trường.

Năm hai tuổi, Wesley bị chẩn đoán là có một khối u "vô phương cứu chữa" trong não. Cậu bé đã phải trải qua nhiều ca phẫu thuật không thành công. Khi những đứa trẻ khác vô tư nô đùa thì Wesley khó nhọc kéo lê đôi chân tật nguyền của mình và ngồi nhìn bạn bè chạy nhảy. Kết quả xét nghiệm cho thấy khối u đang có những diễn biến xấu. Vậy là một lần nữa, Wesley phải trải qua thêm một ca phẫu thuật, và lần này ca phẫu thuật sẽ diễn ra ở thành phố Oklahoma.

Court và Wesley may mắn có một cô giáo tuyệt vời. Cô Bachmann cố gắng an ủi và giải thích để các bạn trong lớp hiểu về chuyến đi đến thành phố Oklahoma của Wesley. Court trở nên rất dễ xúc động và bật khóc. Thằng bé không muốn người bạn thân của mình phải đi xa như thế và càng không muốn bác sĩ làm đau Wesley.

Vào ngày lên đường, Wesley chào tạm biệt cả lớp. Nước mắt ướt đẫm hai má của Court. Thằng bé sợ mình sẽ không bao giờ được gặp lại cậu bạn thân nữa. Dù thấp bé và gầy yếu hơn Court rất nhiều, nhưng Wesley đã ôm chặt lấy bạn và nhẹ nhàng động viên bạn, "Đừng lo, mọi chuyện sẽ ổn thôi".

Ca phẫu thuật lần này vô cùng nguy hiểm, nhưng một lần nữa, Wesley đã vượt qua được. Sau nhiều tuần, cậu bé trở lại trường. Court và Wesley càng trở nên thân thiết hơn bao giờ hết.

Nhiều năm trôi qua, sức khỏe của Wesley vẫn không khá hơn và cậu bé phải trải qua khá nhiều ca phẫu thuật nguy hiểm cũng như chịu đựng các tác dụng phụ tiêu cực của thuốc. Cuộc sống của Wesley giờ đây gắn chặt với chiếc xe lăn.

Tuy sức khỏe ngày càng kém đi, Wesley vẫn rất thích tham gia cuộc thi chạy bộ ở trường. Cậu bé cố gắng tham gia bằng mọi cách có thể. Những trở ngại trong di chuyển không thể cản trở Wesley thực hiện ước mơ của mình. Có năm, mẹ Wesley đẩy cậu bé trên chiếc xe lăn trong tiếng reo hò "Nhanh nữa, mẹ ơi!". Năm khác, cha của một đứa trẻ khác trong lớp đã cõng Wesley trên vai để cậu bé có thể tham gia cuộc thi này.

Năm Wesley mười một tuổi, những ca phẫu thuật và thuốc men bắt đầu mất dần tác dụng. Khối u đã chế ngự cơ thể yếu ớt của cậu bé. Một tuần trước ngày Wesley mất, với sự giúp đỡ của cô Bachmann, Court đã đăng ký tham gia cuộc thi chạy bộ dù đó không phải là điều dễ dàng đối với thằng bé. Tuy vừa hồi phục sau cơn hen suyễn, Court vẫn nỗ lực thi đấu bằng tất cả sự quyết tâm của mình và thằng bé đã giành chiến thắng.

Mẹ của Wesley sắp xếp cho Court và tôi vào gặp Wesley trong giờ uống thuốc. Dù rất cố gắng nhưng Wesley chỉ có thể cử động rất ít, như bấu chặt ngón tay ai đó và mở một mắt nhìn.

Cô Bachmann cố gắng giúp Wesley biết rằng Court đang ở bên cạnh mình. Court nắm lấy tay Wesley và đưa cho bạn xem tấm bằng chứng nhận Giải nhất của cuộc thi mà Wesley rất thích. Court bộc bạch rằng thằng bé đã cố gắng hết sức để mang chiến thắng này về cho Wesley vì Wesley không thể có mặt ở đó. Wesley bấu chặt ngón tay của Court và nhìn Court bằng ánh nhìn mà chỉ hai đứa hiểu được. Court cúi xuống hôn lên trán bạn và thì thầm, "Tạm biệt Wesley, người bạn yêu quý của mình. Đừng lo nhé, mọi chuyện sẽ ổn thôi".

Tôi từng nghĩ tình bạn giữa hai cậu bé sẽ kết thúc sau khi Wesley mất, nhưng tôi đã lầm. Đúng một năm sau ngày Wesley mất, căn bệnh viêm màng não của Court diễn biến xấu đi rất nhiều. Trong phòng cấp cứu, Court đột nhiên quay sang ôm lấy tôi và nói, "Mẹ ơi, Wesley đang ở đây, bạn ấy nói với con rằng 'Đừng lo, mọi chuyện sẽ ổn thôi'".

Bây giờ thì tôi hoàn toàn tin rằng có những tình bạn không bao giờ kết thúc.

Người bạn biết lắng nghe

"Nếu muốn được lắng nghe, trước hết ta nên dành thời gian để lắng nghe người khác."

- Marge Piercy

"Joan hả, June nè! Hôm nay đi ăn trưa với mình được không?" Lâu nay tôi không muốn ra khỏi nhà nên đã nghĩ sẵn nhiều cái cớ để từ chối mỗi khi có ai mời. Nhưng tôi mến June, và dù không thân với cô ấy lắm nhưng tôi cảm động vì lời mời này. Thế là cuối cùng tôi cũng nhận lời.

Đặt điện thoại xuống, tôi bắt đầu hoảng loạn. Tôi vừa làm gì thế này? Tôi đâu có hứng thú nói chuyện phiếm, lại càng chẳng có tâm trạng ăn uống. Rồi tôi nhớ lại lời mà đứa con trai mười tuổi nói tối qua, "Mẹ ơi, dạo này con thấy mẹ không còn cười nhiều nữa". "Đâu nào, mẹ vẫn cười suốt đó chứ", tôi chống chế rồi toét miệng cười với con. Sau đó tôi vào phòng tắm và đứng trước gương. Tôi cố mỉm cười với chính mình, nhưng sao nụ cười ấy trông căng thẳng và gượng ép quá. Tôi khóa cửa phòng tắm lại rồi ngồi sụp xuống đất, để mặc nước mắt tuôn rơi.

Sáu tháng trước, con trai đầu lòng của tôi qua đời trong một tai nạn giao thông. Sau cú sốc ấy, tôi cố tỏ ra mạnh mẽ để làm chỗ dựa tinh thần cho mọi người trong gia đình. Nhưng sâu trong thâm tâm, tôi vô cùng đau đớn.

Tôi vùi đầu vào đọc sách để mong tìm được lời giải cho hoàn cảnh của mình, nhưng vô ích. Không gì có thể giúp tôi nguôi ngoai nỗi đau này. Dù gia đình và bạn bè luôn động viên vợ chồng tôi vượt qua nỗi đau mất con, nhưng lòng tôi vẫn hoài trống trải và khắc khoải.

Tôi nghĩ biết đâu cú điện thoại của June sẽ mở đầu một cuộc sống

mới cho tôi. Có thể đó là điều tôi cần lúc này – ra ngoài gặp gỡ bạn bè một chút.

Khi ngồi cùng June tại một nhà hàng, tôi mới nhận ra rằng bạn tôi không hề có ý mời tôi đi ăn để nói chuyện phiếm. Cô mở lời, "Lâu nay mình luôn muốn nói chuyện với cậu để đảm bảo rằng cậu vẫn ổn và muốn cùng cậu chia sẻ nỗi đau này. Cậu biết không, con trai mình cũng mất mấy năm trước". Tôi hỏi June về sự ra đi của con cô ấy cũng như cách cô vượt qua nỗi đau đó. Nói về khoảng thời gian kinh khủng đó, những phút giây đau đớn nhất đời người mẹ chợt sống dậy rồi cô ấy khóc, và tôi cũng khóc theo. June cầm bàn tay tôi và thì thầm, "Chuyện đã xảy ra lâu rồi nhưng với mình, tất cả như mới hôm qua".

Tôi cũng chẳng nhớ mình có ăn gì trong bữa trưa hôm ấy hay không, nhưng tôi nhớ rất rõ June đã ngồi lắng nghe tôi trút hết nỗi lòng mình. Đó là lần đầu tiên có người giúp tôi làm được điều này.

Trước đó, tôi rất muốn nói về đứa con trai bé bỏng bất hạnh của mình, nhưng mỗi khi nghe tôi nhắc đến tên con hay thấy nước mắt tôi rưng rưng là mọi người lại cảm thấy khó xử. Dường như họ cảm thấy mình nên chuyển sang chủ đề khác nhẹ nhàng hơn. Thế nhưng khi ngồi trước mặt June, tôi có thể trút cạn tâm tư của mình cũng như cất lên những câu hỏi tuyệt vọng vốn giày vò trái tim tôi bấy lâu. Tôi kể với June rằng tôi rất nhớ con, nhớ sự hiện hữu, nụ cười và tiếng nói của con. Tất cả những gì về con đều in đậm trong tâm trí tôi. Sau mất mát ấy, tôi không biết mình còn có thể thực hiện những dự định từng vạch ra hay không, và trên hết, trong tôi lúc nào cũng canh cánh nỗi lo về sự an toàn của hai đứa con còn lại. Tôi kể vợ chồng tôi đã cố vượt qua nỗi đau mất con như thế nào và đôi lúc tôi giận mình vì làm mẹ mà lại không bảo vệ được con. June tâm sự cô cũng từng tự dằn vặt bản thân như thế. Câu chuyện của chúng tôi cứ dài ra mãi.

Trở về nhà, tôi cảm thấy lòng mình đã dịu lại, đó chính là cảm giác thanh thản tôi tìm kiếm bấy lâu. Tình bạn của chúng tôi ngày càng sâu sắc và chúng tôi bắt đầu tổ chức những buổi đi chơi chung cho cả hai gia đình. Chúng tôi cảm thấy thân thuộc như người một nhà.

Tình bạn của chúng tôi cứ bền chặt như thế trong suốt nhiều năm. Mỗi khi nghe câu "Joan hả, June nè!" trên điện thoại là tôi đều cảm thấy ấm áp và vui vẻ trong lòng.

Một ngày mùa thu, June nhắn tôi ghé nhà cô ấy. Tới nơi, tôi thấy cô có vẻ lo lắng, "Mình linh cảm có điều gì đó không ổn, gần đây mình thấy trong người khác lắm". Chúng tôi nói chuyện với nhau rất nhiều, đến khi sắp sửa ra về, tôi thoáng thấy nét lo lắng trên gương mặt June. Tôi ra về mà lòng vẫn cứ day dứt vì dường như tôi chưa làm hết sức mình để giúp bạn.

Gần cuối năm đó, bác sĩ chẩn đoán June bị u não. Vào đêm giao thừa, vợ chồng tôi đến bệnh viện thăm June sau khi cô vừa trải qua một ca phẫu thuật. Lòng tôi đau thắt khi nhìn hình hài gầy yếu của bạn nằm dán chặt trên giường. Ca mổ không thành công, và việc điều trị sau đó cũng không giúp bệnh tình của June thuyên giảm. Hầu như ngày nào tôi cũng ghé thăm June, dù chỉ năm mười phút. Nhìn bạn gầy mòn dần theo ngày tháng, tôi đau lòng nguyện cầu cho June sớm hồi phục. Nhưng tôi phải đối mặt với sự thật là mình chẳng làm được gì cho June ngoài việc dành cho cô ấy tình bạn chân thành của mình.

June ra đi vào một ngày tháng Tám. Mỗi lần đứng trước mộ June, tôi nhớ da diết giọng nói dịu dàng của bạn cùng những kỷ niệm ấm áp của chúng tôi. June mãi là người bạn tuyệt vời của tôi, người đã dạy tôi biết rằng người bạn thật sự là người luôn biết lắng nghe.

Ngày chúng tôi trở thành anh em

"Trong tất cả sự chia sẻ thì sự chia sẻ về mặt tinh thần là quý giá nhất."

- Khuyết danh

Cha tôi qua đời năm tôi mười tuổi. Tám tháng sau, mẹ nghĩ tôi cần được giáo dục trong một môi trường độc lập để trở thành một người đàn ông mạnh mẽ nên đã gửi tôi vào một trường nội trú ở Hershey, bang Pennsylvania. Vào khoảnh khắc chiếc xe dừng lại ngay trước cổng ký túc xá, tôi đã cảm thấy vô cùng lo lắng. Tôi đã tự nhủ hàng ngàn lần rằng mình nhất định phải mạnh mẽ, phải trở thành một chàng trai trưởng thành vì giờ đây cha đã mất. Vì vậy, tôi không thốt ra một lời than thở nào dù tôi không hề muốn chuyển trường.

Khi đến nơi, mẹ con tôi được dẫn đi xem một vòng ngôi nhà. Sau đó, trong khi mẹ ngồi chờ ở phòng khách tầng dưới, tôi được dẫn lên lầu xem phòng ngủ mà tôi sẽ dùng chung với một số bạn khác. Khi quay trở lại phòng khách, tôi không thấy mẹ đâu nữa và người ta nói rằng mẹ tôi đã về rồi.

"Về rồi ư?", tôi thảng thốt kêu lên, chân tôi như lả đi. Sau này tôi mới biết rằng những người cố vấn của trường đã khuyên mẹ tôi nên về trước, không nên nói lời tạm biệt với tôi để tránh cảnh mẹ con bịn rịn, quyến luyến.

Tôi ngồi lì trong phòng cả buổi chiều hôm đó. Bốn giờ chiều, các bạn cùng phòng của tôi đi học về. Trông thấy tôi, một đứa trong bọn nói, "Thằng nhóc này lùn quá ha".

"Lee, không phải 'lùn', mà là 'nhỏ con'", Jim lên tiếng bênh vực tôi.

“Hay tụi mình gọi nó là ‘Kiến’ đi”, Lee nói.

“Tao lại thích cặp kính cận của nó hơn, hay gọi nó là ‘Bốn mắt’ nhỉ?”, một đứa khác chỉ vào cặp mắt kính của tôi và hùa theo.

Sau đó, cả bọn lấy bài tập về nhà ra làm.

Sau bữa tối, tôi trở về phòng đọc sách thì Jim đến gần và chủ động bắt chuyện với tôi, “Có một số điều cậu nên biết nếu không muốn bị cười vào mặt. Có đứa sẽ bắt cậu đi kiếm cho nó những thứ chẳng hề tồn tại trên đời. Bàn chải đánh răng của cậu thỉnh thoảng sẽ biến mất. À và nhớ giữ kính cho cẩn thận đấy!”.

“Cảm ơn cậu đã cảnh báo”, tôi đáp.

Jim nhún vai, “Có những lúc cậu sẽ phải đánh nhau nếu không muốn bị coi là hèn nhát”.

Tôi ngồi im lặng một lúc lâu, suy nghĩ về những lời Jim nói. Đột nhiên cậu ta lên tiếng, “Cha cậu mất rồi phải không?”.

“Ừ.”

“Sẽ chẳng ai muốn nghe về điều đó đâu”, Jim nói, mắt vẫn dán vào quyển sách trước mặt.

Đêm đó, tôi đã cố gắng không khóc nhưng không kiềm được.

Lời tiên đoán của Jim đã trở thành hiện thực. Tôi đánh nhau với hai đứa con trai khác vì tụi nó lấy mắt kính của tôi ra đùa giỡn. Tôi không bao giờ nhắc về cha với bất kỳ ai và cũng chẳng ai đề cập đến việc họ đã mất cả cha lẫn mẹ. Tôi cũng chẳng ngạc nhiên khi vài lần tìm thấy bàn chải của mình trong toilet.

Một buổi chiều nọ, tôi nghe Lee, Bruce và Jim lên kế hoạch cho một chuyến đi chơi.

“Tụi mình đi câu cá đi”, Jim đề nghị.

“Hay là tụi mình cứ đi dạo chơi, rồi tới đâu thì tới?”, Bruce đưa ra một đề xuất khác.

“Tớ thấy hay đó”, Jim hào hứng kêu lên. “Tớ cũng vậy”, tôi nói xen vào.

“Ai rủ mày đâu, thằng lùn”, Lee nhìn tôi với thái độ cộc cằn.

“Đừng gọi tớ như vậy.”

“Biết rồi, đồ bốn mắt!”

Tôi cố gắng nuốt giận để tránh một cuộc ẩu đả. Thế là Bruce đi đầu, Jim và Lee theo sau. Tôi chần chừ một lúc rồi cũng tham gia.

Sau khi băng qua một cánh đồng bạt ngàn những bông hoa dại, chúng tôi đến một con suối. Vượt qua suối, chúng tôi mau chóng đến một thửa ngô trải dài tít tắp. Chúng tôi cứ tiến sâu vào bên trong. Từng phiến lá ngô quất thẳng vào người chúng tôi, còn bông của nó thì rung rung trên cao, tung xuống đầu chúng tôi một lớp phấn hoa màu trắng. Đi được một quãng thì chúng tôi dừng lại và ngồi nghỉ.

Bruce là đứa đầu tiên nói, “Cha tớ là nhân viên bán hàng. Hôm đó, khi cha tớ đang trên đường đi gặp khách hàng thì một chiếc xe tải đã đâm sầm vào xe của cha tớ và ông ấy chết ngay lập tức. Tớ đang ở trường và người ta gọi tớ về nhà. Lúc ấy tớ đã linh cảm có chuyện không hay, nhưng chưa bao giờ tớ dám nghĩ cha mình ra đi đột ngột như vậy”.

“Còn cha tớ qua đời vì bệnh tim”, Jim nói, “nhưng tớ hầu như không còn nhớ mặt cha vì khi đó tớ chỉ mới bốn tuổi. Cha tớ là giáo viên”.

Sau một lúc im lặng, Lee cũng lên tiếng, “Còn cha tớ là thợ mộc. Cha thường làm cho tớ xe đồ chơi bằng gỗ. Ông mất vì ung thư xương. Ông ấy cao to như vậy mà lúc chết, trông ông nhỏ xíu”. Mắt Lee bỗng ươn ướt. Nó quay mặt đi và nhìn xa xăm nơi cánh đồng.

Không ai trong chúng tôi nói lời nào suốt một lúc lâu sau đó. Tôi chỉ nghe thấy tiếng lá ngô đung đưa xào xạc và tiếng kêu chiêm chiếp của một con chim non văng vẳng đâu đây.

Bruce phá vỡ sự im lặng bằng cách hỏi tôi, “Sao cậu không kể về cha?”.

Tôi không chắc là mình muốn nói về điều đó. Tôi luôn tự nhủ rằng mình phải mạnh mẽ, nhưng giờ tôi lại muốn cho phép bản thân được yếu đuối. Cũng như tụi nó, tôi tha thiết muốn bày tỏ nỗi lòng về điều mà dường như tôi không thể giữ trong lòng lâu hơn nữa.

“Cha tớ đã chiến đấu với bệnh tiểu đường trong một thời gian dài”, tôi ngập ngừng nói. “Căn bệnh này làm cho cha tớ mắc thêm một số bệnh khác và ngày càng yếu đi. Đêm đó, ông ấy phải nhập viện

cấp cứu và không bao giờ trở về nữa.”

Chia sẻ câu chuyện về những người cha làm tâm hồn chúng tôi được nhẹ nhõm. Đến khi cùng nhau bước đi dưới ánh mặt trời, chúng tôi hiểu ra một điều là chúng tôi không nhất thiết phải một mình chịu đựng những mất mát. Lần đầu tiên chúng tôi nhận ra rằng cả bọn có một điểm chung là mồ côi cha và cần san sẻ với nhau nỗi buồn đó. Trên đường trở về nhà, chúng tôi cùng đùa vui vì biết rằng chúng tôi đã trở thành anh em.

Tình bạn không lời

"Ngôn ngữ của tình bạn không phải là ngôn từ mà là những ý nghĩa."

- Henry David Thoreau

Tôi vẫn nhớ lần các chị hướng dẫn viên ở trại hè nắm ấy giới thiệu chúng tôi với nhau. "Giới thiệu với em, bạn này đến từ Thụy Điển", chị hướng dẫn viên nói với tôi bằng tiếng Tây Ban Nha. "Tên bạn ấy là Ellen."

Tôi mỉm cười nhìn Ellen, cố vận dụng vốn tiếng Anh ít ỏi của mình để giới thiệu bản thân, nhưng cuối cùng chị hướng dẫn viên vẫn phải giúp tôi dịch ra tiếng Thụy Điển. Ellen mỉm cười chào tôi và tôi cũng cười đáp lại. Cô ấy rụt rè chìa bàn tay của mình ra và tôi vui vẻ nắm lấy. Chúng tôi cùng đi dạo trong khu rừng gần đó và các anh chị hướng dẫn viên nhìn theo chúng tôi với vẻ ngạc nhiên, không ngờ chúng tôi lại có thể thân nhau đến thế. Suy cho cùng, hai đứa tôi không chỉ gặp rào cản về ngôn ngữ mà còn vô cùng khác biệt.

Tôi chưa từng gặp ai giống Ellen, vẻ đẹp của cô ấy làm tôi bị cuốn hút. Ellen có đôi mắt màu xanh xám và mái tóc mang màu của nắng. Làn da bánh mật của tôi tương phản rõ rệt với nước da trắng của Ellen.

Tôi ước gì mình giỏi tiếng Anh hơn, lúc đó tôi có thể hỏi Ellen về đất nước sản xuất búp bê bằng sứ của cô ấy. Nhưng Ellen lại muốn tìm hiểu về tôi hơn là nói về bản thân. Cô ấy thích chạm vào những lọn tóc quăn tít của tôi và nhìn chăm chăm vào nó với vẻ ngạc nhiên.

Tôi sớm phát hiện ra rằng việc giỏi tiếng Anh hơn cũng chẳng giúp ích gì thêm cho tôi vì Ellen cũng không rành tiếng Anh. Tiếng Thụy Điển và tiếng Tây Ban Nha lại chẳng có điểm nào tương đồng, vậy nên hai chúng tôi không thật sự có cơ hội giao

tiếp bằng lời.

Nếu chúng tôi có thể nói ngôn ngữ mà người kia hiểu được, tôi sẽ kể cho cô ấy nghe về những bãi biển bình yên ở Honduras, nơi những con sóng nhẹ nhàng ru ngủ bờ cát trắng và mang vào bờ những "báu vật lạ kỳ" cho đám trẻ con sống gần biển. Và cô ấy sẽ kể tôi nghe về những ngọn núi quanh năm phủ đầy tuyết trắng ở Thụy Điển cũng như những bông tuyết nhỏ xíu rơi từ trời xuống. Tôi sẽ kể cho cô ấy nghe về những ngôi nhà xây bằng gạch nằm ngay bên lề đường nơi thị trấn tôi ở, và cô ấy sẽ nói về những tòa nhà chọc trời ở thành phố rộng lớn nơi cô ấy sống.

Nhưng vì không thể nói chuyện, chúng tôi chỉ mỉm cười nắm tay nhau, cài hoa lên tóc nhau và vô tư cười đùa. Chúng tôi cùng đi dạo trên con đường mòn trong khu rừng gần trại hè, và tình bạn dần nảy nở trong sự hiện diện không lời của nhau.

Chúng tôi đi đâu cũng có nhau, và điều này làm mọi người ngạc nhiên. Buổi tối khi đèn đã tắt, chúng tôi bò vào giường ngủ và lắng nghe tiếng rì rầm của những người bạn cũng như của các huấn luyện viên. Chúng tôi không hiểu là họ đang cố giải thích mối quan hệ thân thiết giữa tôi và Ellen. Nếu hiểu những gì họ nói, tôi sẽ nói với họ rằng hai cô gái sống ở cách xa nhau hàng ngàn dặm và có duyên gặp nhau tại một trại hè quốc tế cũng có thể trở nên thân thiết như bất kỳ đôi bạn thân nào.

Trại hè kết thúc, tôi trở về Honduras còn Ellen về lại Thụy Điển. Giờ đây, chúng tôi đã trưởng thành và khả năng tiếng Anh của chúng tôi cũng đã cải thiện rất nhiều so với lúc trước. Chúng tôi thường xuyên viết thư cho nhau. Cô ấy vẫn là người bạn thân nhất của tôi, và tình bạn của chúng tôi vẫn trước sau như một. Mặc dù bây giờ cả hai đã có thể dùng ngôn từ để trò chuyện, chúng tôi vẫn vẽ rất nhiều hình trong lá thư gửi cho nhau (dù hai đứa chẳng có khiếu vẽ chút nào). Hơn ai hết, chúng tôi hiểu rằng tình bạn đích thực có thể vượt trên cả ngôn từ và sự khác biệt văn hóa, và để chia sẻ một điều gì đó, tất cả những gì chúng ta cần là một trái tim rộng mở.

Nếu một ngày nào đó…

"Tình bạn là một tâm trí trong hai cơ thể."

– Mencius

• Nếu một ngày nào đó, bạn cảm thấy muốn khóc…

Hãy gọi cho tôi!

Tôi không hứa sẽ làm bạn cười, nhưng tôi sẽ khóc cùng bạn.

• Nếu một ngày nào đó, bạn cảm thấy vô cùng đơn độc…

Hãy gọi cho tôi!

Tôi sẽ đến và ngồi lặng im bên bạn, chỉ để bạn biết rằng bạn luôn có tôi trong đời.

• Nếu một ngày nào đó, bạn phân vân trước những quyết định của mình…

Hãy gọi cho tôi!

Tôi không chắc mình có thể quyết định thay bạn, nhưng tôi có thể giúp bạn thêm vững tin vào lựa chọn của mình.

• Nếu một ngày nào đó, bạn gặp thất bại trong công việc…

Hãy gọi cho tôi!

Tôi không hứa sẽ đem lại cho bạn một công việc mới, nhưng tôi sẽ giúp bạn tìm thấy một cánh cửa thành công khác.

• Nếu một ngày nào đó, bạn vô cùng đau khổ vì lỡ phạm phải một

sai lầm…

Hãy gọi cho tôi!

Tôi không thể sửa chữa sai lầm đó, nhưng tôi có thể giúp bạn nhận ra rằng sai lầm sẽ giúp bạn trưởng thành và tự tin hơn.

• Nếu một ngày nào đó, bạn lo sợ những điều tốt đẹp sẽ qua đi…

Hãy gọi cho tôi!

Tôi sẽ không níu giữ chúng lại cho bạn, nhưng tôi có thể giúp bạn hiểu rằng mọi chuyện đều có điểm khởi đầu và kết thúc.

• Nếu một ngày nào đó, bạn trở nên bế tắc và tuyệt vọng…

Hãy gọi cho tôi!

Tôi không hứa sẽ làm bạn quên đi tất cả, nhưng tôi có thể giúp bạn tìm lại niềm tin trong cuộc sống.

Nhưng nếu một ngày nào đó, bạn gọi mà không thấy tôi trả lời thì hãy đến bên tôi, vì đó là lúc tôi đang cần bạn.

Viết cho Claire

"Bạn không thể dùng ngôn từ để mô tả người bạn thân của mình mà chỉ có thể dùng những kỷ niệm đẹp để nói về họ."

- Saurabh Saini

Hai đứa mình cười khúc khích khi đứng chênh vênh trên gờ tường phòng vệ sinh, với tay ra ngoài cửa sổ hứng bông tuyết. Lúc ấy đang là giờ học, nhưng thầy giáo vừa ra khỏi lớp nên tụi mình đã tranh thủ lẻn ra ngoài một chút để nhìn cho rõ cảnh tuyết rơi trắng xóa. Vài phút sau, hai đứa chạy ra khỏi phòng và đụng ngay thầy hiệu trưởng. Từ văn phòng ở dãy nhà đối diện, thầy đã trông thấy tụi mình huơ tay đùa giỡn.

Hai tay lạnh buốt, bọn mình phủi tuyết bám trên áo len màu xanh kiểu lính thủy rồi bị dẫn về phòng học và bị khiển trách trước lớp. Mình vân vê bím tóc bằng những ngón tay run rẩy. Cậu lo lắng nhìn mình với đôi gò má đỏ ửng. Đó là ngày chúng ta trở thành bạn.

Mình nhớ mãi chuyện tụi mình đùa giỡn rồi để chiếc xe kéo đâm vào hàng rào nhà bác hàng xóm khó tính làm lớp sơn bị tróc và hộp thư bị vỡ. Thế là hai đứa sợ hãi bỏ chạy. Bọn mình đã trốn sau tấm màn trong phòng ngủ của cậu, đợi chờ tiếng chuông cửa vang lên như một điều tất yếu. Bác hàng xóm đó đã rất tức giận.

Cũng trong mùa hè năm ấy, bọn mình đã lấy trộm cái giỏ trên cánh đồng của một người nông dân. Bọn mình không cần cái giỏ ấy để đựng mấy quả mâm xôi bé tẹo mọc ven đường, mà chỉ muốn bày trò chọc ghẹo người khác. Người nông dân la hét và đuổi bắt trong khi hai đứa vô tư khúc khích cười.

Cậu đã giải thoát mình khỏi công việc đầu tiên ở cửa hàng bán cá vì mình được trả lương quá thấp. Cậu đã xin cha mẹ cậu cho mình làm phục vụ ở khách sạn. Mình đã học được cách phục vụ món

khoai tây trong đồ đựng bằng bạc và cả trò đùa nhốt người khác vào tủ lạnh.

Mỗi thứ Bảy, bọn mình thường tập thể dục ở trung tâm thể thao trước khi đến hồ bơi. Ở hồ bơi cậu đã biểu diễn trò lặn sâu xuống đáy hồ và dạy mình thực hiện động tác đó. Đã có lần mình thể hiện tài năng trước mọi người và mình cảm thấy rất tự hào về điều đó.

Cậu đã chỉ mình cách cưỡi ngựa. Mình vốn sợ ngựa nhưng vẫn theo cậu đến trường dạy cưỡi ngựa và đứng ngoài hàng rào nhìn cậu tập luyện. Trông cậu lúc nào cũng bình thản và tự tin. Cuối cùng cậu cũng có một chú ngựa nhỏ. Cậu dạy mình cách cưỡi ngựa. Mình vẫn rất sợ ngựa và cưỡi không giỏi, nhưng dần dần mình yêu mến chú ngựa dễ thương ấy như yêu mến cậu vậy.

Cách đây mấy tháng, mình viết cho cậu một lá thư dài bốn trang giấy kể về những kỷ niệm ngày xưa của bọn mình. Mình gửi cho cậu một tấm ảnh mình cười thật tươi và viết dòng chữ "Xin chào" thật to ở mặt sau tấm ảnh. Mình chợt nhận ra bọn mình đã xa nhau quá lâu. Mình hy vọng cậu sẽ đọc lá thư ấy. Mình và cậu đều có cuộc sống và ước mơ riêng, và thời gian thì cứ thế trôi qua. Giữa cuộc sống bộn bề những lo toan, thật dễ để quên đi những kỷ niệm thời thơ bé nhưng mình không bao giờ muốn quên những ký ức đó.

Mình chưa bao giờ nhận được thư hồi âm của cậu.

Hôm nay mình nghe tin cậu qua đời, đầu óc mình trống rỗng. Mọi người xung quanh vẫn cười nói như bình thường, nhưng đối với mình, thế giới này đã không còn như trước. Hồi đi học, tụi mình từng mất một người bạn vì tai nạn giao thông. Bọn mình mang hoa đến nơi xảy ra tai nạn và nhớ lại nụ cười của bạn ấy. Lúc ấy tụi mình chẳng hiểu tại sao Thượng đế lại mang bạn đi, nhưng có lẽ bây giờ bạn ấy sẽ nói cho cậu biết. Và một ngày nào đó, cậu sẽ lại nói cho mình biết.

Claire à, mình hy vọng cậu vẫn đang hạnh phúc như cô bạn Claire trong ký ức mình, người luôn tươi cười và can đảm theo đuổi những ước mơ. Mình luôn nhớ đến cậu mỗi khi lặn thật sâu xuống đáy bể bơi, khi nhìn mấy đứa trẻ chơi xe kéo hay những lúc đưa tay ra ngoài cửa sổ hứng những bông tuyết rơi.

Cái bóng

"Người bạn thật sự không phải là người làm cho khó khăn của bạn biến mất, mà là người sẽ không biến mất khi bạn đang phải đối mặt với những khó khăn trong đời."

- Khuyết danh

Cameron và tôi gặp nhau vào năm học lớp Chín, khi cả hai đứa đều đang ở cái tuổi có gương mặt đầy mụn trứng cá. Trước khi gặp Cameron, tôi cũng từng gặp một số người bạn có nhiều điểm chung, nhưng chưa tình bạn nào làm tôi cảm thấy gắn bó như tình cảm đặc biệt mà chúng tôi dành cho nhau.

"Mình là Cameron. Bạn bè thường gọi mình là Cam", cô ấy tự giới thiệu với tôi như vậy.

"Rất vui khi gặp bạn, mình là Lauren."

Cam và tôi chia sẻ với nhau mọi thứ, nhiều lúc chúng tôi còn có chung suy nghĩ. Hai đứa đều thích chụp ảnh bóng mình in dưới trăng. Có những đêm chúng tôi tách khỏi nhóm rồi đi dạo quanh trường, ra công viên và thậm chí ra đến đường sắt, cầm theo chiếc máy để chụp những tấm ảnh tuyệt đẹp với cái bóng của mình in xuống lề đường.

Vài tháng trước khi gặp Cam, tôi bị chẩn đoán là mắc một chứng bệnh lạ về hệ thần kinh, và căn bệnh sẽ nặng hơn nếu không được điều trị. Trước đó, tôi từng bị chẩn đoán sai bệnh trong nhiều tháng. Kết quả là tôi đã tốn rất nhiều thời gian cho phương pháp điều trị không phù hợp, và tình trạng của tôi ngày một xấu đi. Cam là người bạn đầu tiên được nghe tôi tâm sự về tình trạng của mình.

"Cuối cùng thì mình sẽ không đi lại được, không chịu được ánh nắng mặt trời, không thể tiêu hóa thức ăn hay ăn uống như người

bình thường. Mọi chuyện thậm chí có thể còn tệ hơn nữa", tôi nói khi hai đứa ngồi trên chiếc ghế dài vào một ngày sau khi tan học. Cam im lặng một lúc lâu.

"Nếu cậu không đi được thì mình sẽ dìu cậu đi. Nếu cậu không ăn được thì mình vẫn sẽ chơi trò

'trận chiến đồ ăn' với cậu, còn nếu cậu bị dị ứng với ánh sáng thì tụi mình vẫn có thể đi săn bóng mà. Mình sẽ là tấm màn chắn sáng của cậu – loại có chỉ số SPF(*) 1.000 luôn."

(*) *SPF: chỉ số thể hiện mức độ chống lại tia UVB của sản phẩm chống nắng. Chỉ số SPF càng cao thì thời gian da có thể chống lại tia UVB càng cao.*

"Tấm màn chắn sáng của mình ư?"

"Đúng vậy", Cam cười.

Tôi ôm chầm lấy Cam, "Cảm ơn cậu nhiều nhé!".

Nhiều ngày, nhiều tuần rồi nhiều tháng trôi qua. Sức khỏe của tôi ngày một yếu đi. Tôi ngày càng cảm thấy khó khăn trong việc đi lại, và chẳng bao lâu nữa tôi sẽ mất hoàn toàn khả năng đi lại. Cam luôn ở bên tôi trên từng bước đường khó nhọc đó. Cuối cùng, tôi yếu đến mức phải nghỉ học. Trong suốt bốn năm sau đó, tôi phải thường xuyên lui tới bệnh viện. Con đường đến bệnh viện trở nên quen thuộc và mỗi lần nhập viện kéo dài trong nhiều tháng. Tôi bệnh nặng đến mức không còn đủ sức liên lạc với bạn bè, ngay cả với Cam.

Sau bốn năm nằm liệt giường, cuối cùng sức khỏe của tôi cũng hồi phục. Tôi có một cô y tá tốt bụng luôn ở bên chăm sóc. Dù chẳng bao giờ phải ở một mình nhưng tôi vẫn không xóa được cảm giác cô đơn trong lòng. Tôi cần có một người bạn để cùng hàn huyên tâm sự. Thế là tôi nhấc điện thoại gọi cho Cam.

"Cam hả, mình nè", tôi nói.

"Ôi trời ơi, Lauren. Cậu thế nào rồi? Mình nhớ cậu quá đi mất. Cậu đã khỏe chưa?"

Lâu rồi tôi mới thấy trong lòng tràn ngập cảm giác bình yên khi được nghe giọng Cam.

"Mình đỡ nhiều rồi", tôi nói và cảm thấy nhẹ nhõm. Mọi chuyện

rồi sẽ ổn thôi.

Sức khỏe của tôi dần hồi phục. Vào sinh nhật năm mười tám tuổi, tôi được tặng một chiếc xe lăn có động cơ, và món quà đó đồng nghĩa với việc tôi được tự do đi đến những nơi mình muốn. Rốt cuộc thì tôi đã có thể ra ngoài vào buổi tối, đón làn gió phả vào mặt và nghe hương cỏ dịu dàng. Tôi có thể chụp hình với đèn flash. Tôi có thể tận hưởng cuộc sống. Tôi gọi Cam và báo cho cô ấy biết tình trạng sức khỏe của mình.

"Mình đang trên đường đến chỗ cậu đây", cô ấy nói.

Tối hôm ấy, tôi đi dạo lần đầu tiên sau bốn năm. Cam và tôi đều mang theo máy ảnh. Chúng tôi đi bên nhau, trò chuyện và cười đùa như trở về thời thơ trẻ. Thật bình yên khi được tựa vào lưng cô ấy. Tôi có quá nhiều điều muốn nói và nhiều câu hỏi về bản thân mình.

"Đôi khi mình tự hỏi mục đích sống của mình là gì. Vì sao mình lại có mặt trên đời? Điều gì sẽ xảy ra với mình? Ý mình là được sống đã là một điều may mắn. Mình trân trọng từng giây từng phút, nhưng vấn đề là mình không muốn chỉ tồn tại trên đời. Mình muốn nhiều hơn thế, muốn được tự do. Mình chán phải làm một bệnh nhân lắm rồi. Mình muốn thay đổi cả thế giới, muốn trở nên vĩ đại, muốn giúp mọi người và không muốn cô đơn. Mình rất sợ phải rơi vào tình cảnh cô đơn lần nữa", tôi bộc bạch.

"Cậu sẽ không bao giờ cô đơn đâu Lauren", cô ấy mỉm cười nói. "Cậu sẽ trở nên vĩ đại. Cậu sẽ làm được những điều cậu muốn và sẽ không bao giờ phải đơn độc." Cô ấy dừng lại để chụp ảnh một vòm cây rồi nói tiếp, "Cứ xem mình là cái bóng của cậu. Dù cậu đi xa đến đâu, dù đêm có đen đến mức nào, mình vẫn sẽ luôn ở bên cậu".

Chúng tôi dừng lại và chụp hình những cái bóng. Cô ấy nhìn vào màn hình trên máy. "Tuyệt vời", cô reo lên "bọn mình vừa chụp được một tấm ảnh đẹp xuất sắc!" Hai cái bóng nhảy nhót bên nhau trên vỉa hè, như hai người bạn thân sum họp sau thời gian xa cách.

Tôi nhìn Cameron và cười lớn, "Nếu không có tấm màn chắn sáng SPF 1.000 thì không biết mình phải sống như thế nào nhỉ?".

Cô ấy siết chặt tay tôi mỉm cười và hai đứa đi tiếp đoạn đường còn lại.

“Cứ khóc đi, không sao đâu mà!”

“Bạn tốt không phải là người bạn quen biết lâu nhất, mà là người bước vào cuộc đời bạn, nói rằng ‘Có tôi ở đây cùng bạn’ và chứng minh được điều đó.”

- Khuyết danh

Tối hôm qua là lần đầu tiên tôi gặp lại cô ấy sau nhiều năm xa cách. Cô ấy đang đau khổ. Cô nhuộm tóc màu thật sáng để che đi màu tóc thật, cũng như cách cô tạo một vẻ ngoài mạnh mẽ để che đi nỗi bất hạnh của mình. Cô ấy cần nói chuyện, vì vậy chúng tôi cùng nhau đi dạo. Trong khi tôi nói về tương lai, về thư mời nhập học tôi mới nhận được thì cô lại nói về quá khứ, về mái ấm mà cô vừa rời bỏ. Rồi cô kể cho tôi nghe tình yêu của cô ấy – tôi nhìn thấy cuộc tình với người chồng gia trưởng hay áp đặt. Cô cũng kể về việc mình dùng chất kích thích – tôi hiểu rằng đó là sự giải thoát của cô ấy. Cô kể về mục tiêu của mình – đó là những ước mơ vật chất phi thực tế. Cô nói rằng mình cần một người bạn – và tôi nhìn thấy hy vọng, vì ít ra đó là điều tôi có thể mang đến cho bạn mình.

Chúng tôi quen nhau từ năm lớp Hai. Hồi đó cô ấy thiếu mất một cái răng còn tôi thì đang thiếu một người bạn. Tôi mới chuyển đến từ một châu lục khác, hoàn toàn lạc lõng giữa một đất nước xa lạ và ngôi trường mới. Tôi hỏi mượn cô ấy cuốn truyện tranh dù không thật sự thích đọc truyện. Cô ấy đồng ý cho mượn dù không thật sự thích chia sẻ. Có lẽ cả hai chúng tôi đều đang cố tìm kiếm một nụ cười, và chúng tôi đã tìm thấy. Chúng tôi đã tìm được người cùng mình cười nói đến tận khuya, cùng nhâm nhi ly ca cao nóng vào những ngày đông lạnh giá và cùng ngồi bên cửa sổ ngắm tuyết rơi.

Mùa hè năm đó, có lần tôi bị ong đốt rất đau. Cô ấy nắm tay tôi và nói, “Cứ khóc đi, không sao đâu mà” – và thế là tôi òa khóc. Mùa thu đến, chúng tôi nhặt lá cây và chất thành một đống rồi thi nhau nằm ngửa người ra đó, chẳng hề sợ hãi vì chúng tôi biết rằng

luôn có “chiếc giường” lá cây kia đỡ lưng mình.

Giờ đây, bạn tôi đang suy sụp mà không có ai ở bên nâng đỡ. Đã nhiều tháng chúng tôi không nói chuyện với nhau, và đã nhiều năm chúng tôi không gặp mặt. Tôi chuyển đến sống ở California và cô ấy cũng có cuộc sống riêng. Chúng tôi sống cách xa nhau hàng ngàn dặm, khiến trái tim của hai người bạn cũng ngày càng xa cách. Qua lời nói của cô ấy, tôi cảm thấy giữa hai đứa có một khoảng cách, nhưng qua ánh mắt, tôi cảm nhận được cô đang mong mỏi một người bạn. Cô ấy cần sự ủng hộ để tìm được sức mạnh và bắt đầu một cuộc sống mới. Ngay lúc này, cô ấy cần tình bạn của tôi hơn bao giờ hết. Vậy nên tôi nắm tay cô ấy và nói, “Cứ khóc đi, không sao đâu mà” – và thế là cô ấy bật khóc.

Người bạn bí mật

"Sai lầm chỉ thật sự trở thành sai lầm nếu chúng ta không rút ra được bài học gì từ sai lầm đó."

- John Powell

Năm lớp Sáu, tôi để ý thấy các bạn trong trường bắt đầu chia thành nhiều nhóm khác nhau: có nhóm ham học, có nhóm đam mê thể thao và nhóm con nhà giàu nổi tiếng. Tôi không biết mình thuộc về nhóm nào, và tôi nghĩ đó chính là vấn đề của tôi.

Trong một buổi học, cô giáo cho chúng tôi bốc thăm để xem mình sẽ là "người bạn bí mật" của ai trong tuần tới. Cô viết tên từng học sinh vào các mẩu giấy nhỏ rồi bỏ vào một chiếc hộp, sau đó mỗi bạn sẽ nhắm mắt lại và bốc ra tên của một người bạn. Bốc được tên ai thì chúng tôi sẽ có nhiệm vụ trở thành "người bạn bí mật" của bạn ấy, nghĩa là âm thầm ủng hộ cũng như giúp đỡ bạn trong tuần tiếp theo. Đó có thể là lén dán những tờ giấy ghi chú có viết những dòng động viên lên bàn học hay bí mật kẹp tấm thiệp vào sách của bạn đó.

Đến giữa tuần tiếp theo, tất cả các bạn trong lớp, và tất nhiên là có cả tôi, biến hoạt động này thành cuộc thi xem ai nhận được món quà tuyệt vời nhất từ người bạn bí mật. Thay vì những mẩu giấy động viên, chúng tôi lén đặt những món đồ dùng học tập trong hộc bàn của bạn mình. Thay vì dành tặng nhau những lời khen, chúng tôi tặng bạn mình bánh kẹo, đồ chơi và thậm chí là tiền. Dường như ai cũng nhận được những món quà giá trị từ người bạn bí mật, chỉ có mình tôi là không nhận được những món quà ấy.

Người bạn bí mật của tôi làm theo đúng hướng dẫn của cô giáo. Tôi nhận được những tấm thiệp tự làm, những mẩu giấy có viết thông điệp tích cực và vô số bức hình vẽ mặt cười kèm theo lời nhắn rằng tôi là một trong những người bạn tốt bụng nhất lớp. Có

vẻ như người bạn này đánh giá tôi rất cao, nhưng việc bạn ấy không tặng cho tôi những món quà vật chất khiến tôi tự hỏi không biết bạn ấy có đang gặp vấn đề gì hay không.

Trong buổi sáng cuối cùng của tuần lễ "người bạn bí mật", tôi bước vào lớp và vui sướng khi nhìn thấy một món quà nhỏ trên bàn mình. Cuối cùng thì người bạn này cũng chịu hiểu chuyện! Tôi xé giấy gói quà và vô cùng thất vọng vì đó chỉ là một hộp phấn thơm nhỏ. Mấy bạn gái ngồi cạnh tôi cười khúc khích và bắt đầu bàn tán về món quà "dành cho bà già" mà tôi vừa nhận được. Tệ hơn nữa là hộp phấn thơm này không còn nguyên tem mà đã bị sử dụng một chút. Mặt tôi đỏ bừng khi tôi tức tối nhét hộp phấn đó vào ngăn bàn.

Tôi cố quên đi món quà đáng xấu hổ đó, nhưng khi bước vào phòng vệ sinh, tôi bắt gặp mấy cô bạn lúc nãy đang túm tụm nói xấu món quà mà người bạn bí mật tặng tôi. Tôi nhanh chóng tham gia vào cuộc bàn luận. "Công nhận món quà tệ hết sức", tôi nói. "Ai đời lại đi tặng bạn bè hộp phấn thơm quê mùa ấy? Bà mình ở nhà chắc cũng chẳng thèm xài thứ đó đâu."

Mấy bạn gái cười ồ lên trước lời nhận xét của tôi rồi kéo nhau ra ngoài, còn tôi ở lại rửa tay. Tôi vừa để nước chảy qua kẽ tay vừa suy nghĩ về những lời mình đã nói. Tôi vốn không phải là người hay bình luận ác ý về người khác như vậy.

Tôi vừa tắt vòi nước thì nghe có tiếng cửa phòng vệ sinh mở ra. Tôi quay sang thì thấy một bạn nữ cùng lớp bước ra và nhìn tôi. Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt bạn.

"Mình chính là người bạn bí mật của cậu", cô ấy nói. "Mình xin lỗi về món quà." Sau đó, bạn ấy chạy nhanh ra khỏi phòng vệ sinh. Cánh cửa đã đóng lại nhưng tôi vẫn nghe thấy tiếng khóc nức nở của bạn ấy.

Người bạn bí mật của tôi là Rochelle, một cô bạn có hoàn cảnh gia đình khó khăn. Mấy chị em Rochelle luôn là đối tượng bị chọc ghẹo ở trường, nhưng mặc cho những lời chế giễu đó, Rochelle chưa bao giờ nói xấu người khác. Bạn ấy chỉ im lặng chấp nhận mọi chuyện.

Tôi cảm thấy vô cùng áy náy khi nhớ lại những lời ác ý mà mình đã thốt ra. Rochelle hẳn là đã nghe rõ từng câu từng chữ tôi nói. Và một lần nữa, bạn ấy chỉ lặng im không nói gì. Tại sao tôi có thể xấu tính như vậy được chứ?

Tôi phải mất vài ngày mới có thể thu hết can đảm đến gặp Rochelle và nói lời xin lỗi bạn ấy. Rochelle cũng rất buồn vì đã không thể chuẩn bị cho tôi một món quà tử tế. Điều kiện tài chính của gia đình bạn không cho phép điều đó. Cuối cùng, mẹ của Rochelle chấp nhận cho con mình món đồ xa xỉ trong nhà là hộp phấn thơm để Rochelle có quà tặng tôi. Mẹ bạn ấy đoan chắc rằng cô gái tốt bụng mà Rochelle vẫn thường kể sẽ rất thích hộp phấn đó. Rochelle đã rất háo hức đợi đến ngày đi học để lén đặt món quà đó lên bàn tôi.

Vậy mà tôi lại nỡ lòng làm tổn thương bạn ấy.

Tôi phải nói gì với Rochelle đây? Làm sao bạn ấy có thể tha thứ cho câu đùa ác ý của tôi? Bên cạnh lời xin lỗi, tôi cũng thú nhận với Rochelle một sự thật rằng tôi chỉ nói ra những lời đó để làm ra vẻ là mình ngầu và cũng là để cố hòa nhập với chúng bạn. Tôi thật sự không biết mình thuộc về nơi nào.

Rochelle nhìn thẳng vào mắt tôi và nói rằng bạn ấy hiểu tại sao tôi lại làm vậy. Cô ấy cũng đang cố gắng hòa nhập. “Vậy là tụi mình đâu có khác nhau lắm nhỉ?”, cô ấy cười. Những lời nói đơn giản mà chân thành ấy đã chạm vào trái tim tôi.

Từ trước đến nay, cũng như các bạn khác, tôi không thèm chơi với những bạn nhà nghèo như Rochelle. Nhưng kể từ ngày hôm đó, tôi bắt đầu tôn trọng và yêu mến những người như Rochelle – những người cho đi bằng cả trái tim chân thành.

Mãi mãi một tình bạn

"Đối với một số người, cuộc sống có thể chỉ thoáng qua, nhưng những kỷ niệm mà cuộc sống đó mang lại sẽ sống mãi cùng năm tháng."

- Laura Swenson

Emma là một học sinh mới chuyển từ trường khác đến. Tôi cảm thấy tội nghiệp thay cho Emma vì cô ấy liên tục bị các bạn khác nhìn chằm chằm, chỉ trỏ và xì xầm bàn tán. Người bạn mới này gầy gò và ốm yếu, và có lẽ điều tồi tệ nhất là trên đầu cô gái mười hai tuổi ấy chẳng có một sợi tóc nào.

Emma học chung lớp với tôi. Thầy giáo giới thiệu bạn ấy trước cả lớp rồi để bạn tự chọn chỗ ngồi. Emma chọn một ghế trên tôi một hàng và cách tôi hai dãy bàn. Vừa ngồi xuống ghế là bạn ấy cúi gằm mặt xuống bàn và lấy hai tay che mặt, cố che đi nỗi xấu hổ, nhưng dường như ai cũng có thể cảm nhận được điều đó.

Vào giờ ăn trưa, Emma ngồi lẻ loi một mình. Có lẽ bạn ấy cảm thấy sợ nên không dám chủ động làm quen với ai, đồng thời ngoại hình khác thường của Emma cũng khiến các bạn khác không dám lại gần. Tôi ngồi ăn khoảng mười phút thì quyết định đứng dậy và tiến về phía bàn của bạn ấy. Tôi kéo ghế ra và ngồi xuống. "Xin chào, mình là Veneta. Bạn cho mình ngồi chung với bạn được không?", tôi vui vẻ nói. Emma không trả lời mà chỉ khẽ gật đầu, chẳng hề ngẩng đầu hay ngước mắt lên nhìn tôi. Tôi cố làm bạn ấy cảm thấy thoải mái bằng cách trò chuyện như thể đã quen thân với bạn từ lâu lắm rồi. Tôi huyên thuyên kể về các giáo viên trong trường, về thầy hiệu trưởng và về một số người bạn. Sau hai mươi phút ngồi cùng nhau, cuối cùng thì Emma cũng nhìn vào mắt tôi nhưng gương mặt bạn ấy vẫn chẳng có biểu cảm gì. Bạn ấy chỉ đơn giản là nhìn tôi với vẻ bối rối.

Khi chuông reng báo hiệu giờ vào lớp, tôi nói với Emma rằng thật vui khi được nói chuyện với bạn ấy rồi đứng dậy đi vào lớp. Tôi

cảm thấy buồn vì đã không thể khiến Emma nói cười vui vẻ. Tim tôi nhói lên khi nhìn thấy nỗi đau trong ánh mắt bạn.

Mãi đến ba ngày sau, khi tôi đang đứng ở tủ đồ để chuẩn bị sách vở cho tiết học tiếp theo thì Emma bước đến chào tôi. "Cảm ơn cậu vì hôm trước cậu đã đến bắt chuyện với mình", cô ấy nói. "Mình rất vui khi cậu đối xử tốt với mình." Khi Emma quay đi, tôi nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi chạy theo bạn ấy. Kể từ ngày hôm đó, hai chúng tôi trở thành đôi bạn thân.

Cô bạn này đã chiếm trọn trái tim tôi. Bạn ấy đáng yêu, chu đáo, chân thành và giàu lòng trắc ẩn. Chúng tôi trở thành đôi bạn thân, và qua đó, tôi biết được một sự thật là Emma bị ung thư và tình trạng bệnh của bạn ấy không được khả quan cho lắm.

Emma và tôi ngày càng trở nên thân thiết. Hai đứa tôi gặp nhau mỗi ngày ở trường, sau đó lại bên nhau vào buổi tối để cùng học bài hoặc đi chơi và tất nhiên là không thể rời nhau vào ngày cuối tuần. Chúng tôi trò chuyện, cười đùa và mơ mộng về tương lai. Tôi ước mình được làm bạn của Emma mãi mãi nhưng tôi biết rằng đó là điều không thể. Sau năm tháng bên nhau, sức khỏe của cô ấy yếu đi trông thấy.

Tôi dành trọn thời gian rảnh của mình để ở bên Emma. Cô ấy nhập viện thì tôi vào bệnh viện thăm, còn khi Emma được xuất viện về nhà thì tôi xin phép ngủ lại nhà cô ấy. Tôi muốn đảm bảo Emma hiểu rằng đối với tôi, cô ấy là người bạn thân thiết nhất.

Một Chủ nhật nọ, tôi đang ở nhà xem ti-vi cùng cha thì có chuông điện thoại reo và mẹ tôi nhấc máy. Tôi có thể nghe thấy tiếng mẹ thì thầm rồi cúp máy. Mẹ tôi bước vào phòng, mắt mẹ đỏ ngầu và nước mắt lăn dài hai bên má. Tôi đoán được ngay chuyện gì đã xảy ra.

"Emma gặp chuyện gì hả mẹ?", tôi hỏi, và sự im lặng của mẹ tôi đã nói lên tất cả.

Emma bị sốt rất cao và phải nhập viện cấp cứu gấp. Tình hình của cô ấy rất nguy kịch. Căn bệnh ung thư của cô ấy giờ đã vô phương cứu chữa vì khối ung thư đã di căn khắp cơ thể. Emma đang thua trong trận chiến giành lại sự sống của mình.

Ba ngày sau, Emma qua đời tại nhà, ngay trên giường ngủ. Khi đó, cô ấy chỉ mới mười hai tuổi. Đối diện với nỗi đau mất bạn, tôi như chết lặng và tê liệt mọi cảm xúc. Tôi biết rằng bạn mình đã ra đi mãi mãi nhưng vẫn không sao chấp nhận được sự thật ấy. Trong

những tuần tiếp theo, tôi đã nhanh chóng học được bài học khó khăn nhất mà tôi chưa từng trải qua trong đời.

Tôi không chỉ phải học cách đối diện cả về mặt cảm xúc lẫn tinh thần trước sự ra đi của một người thân yêu, mà tôi còn phải học cách bộc lộ nỗi đau của mình. Nhưng tôi vẫn chưa làm được điều đó. Rồi một ngày kia, mẹ Emma đưa cho tôi một chiếc hộp mà bác ấy đã tìm thấy trong đống đồ của Emma. Trên đó có dán một tờ giấy ghi chú, dặn rằng sau khi cô ấy qua đời thì hãy trao tận tay tôi chiếc hộp này. Tôi mang chiếc hộp vào phòng, nhìn chằm chằm nó một hồi lâu rồi mới đủ can đảm để mở ra.

Trong chiếc hộp đó, tôi một lần nữa được gặp lại người bạn thân của mình.

Emma đã để vào hộp rất nhiều hình của hai đứa, một số nữ trang yêu thích và quan trọng hơn hết là một bức thư gửi đến tôi. Tôi vừa mở thư ra thì dòng chữ trước mặt tôi đã nhòe đi, song tôi vẫn cố gắng đọc hết lá thư đó.

"Trước khi gặp cậu, chưa bao giờ mình nghĩ mình đủ may mắn để được biết thế nào là tình bạn đích thực. Mình luôn bị mọi người đối xử như một người ngoài cuộc, một kẻ dị hợm. Nếu có bắt chuyện với mình thì người ta cũng chỉ hỏi mình đang bị bệnh gì hoặc cay nghiệt hơn nữa là mình còn sống được bao lâu nữa.

Cậu là bạn thân nhất của mình và mình sẽ không bao giờ quên cậu. Khi cậu đọc những dòng này thì mình đang ở trên thiên đàng rồi. Cậu đừng khóc nhé vì bây giờ mình đang rất hạnh phúc. Mình không còn ốm đau bệnh tật nữa mà đã trở thành một thiên thần xinh đẹp rồi.

Mình sẽ luôn dõi theo cậu, trong lúc vui cũng như khi buồn. Cậu xứng đáng nhận được những điều tốt đẹp nhất, Veneta à. Hãy luôn là chính mình và đừng bao giờ lãng quên tình bạn của chúng ta nhé. Mình cảm thấy thật may mắn khi được quen biết cậu. Mình sẽ chờ đến ngày được gặp lại cậu.

Yêu cậu,

Emma."

Sự ra đi của Emma là điều khó khăn nhất mà tôi phải vượt qua. Nhưng tôi tin rằng cuộc sống trao tặng chúng tôi cơ duyên gặp gỡ là có lý do. Emma cần một người bạn, còn tôi cần sự mạnh mẽ và nghị lực của cô ấy. Cho đến ngày hôm nay, tôi vẫn cảm thấy được quen biết Emma là một may mắn lớn trong đời. Tôi vẫn nói

chuyện với Emma mỗi ngày, và tôi biết cô ấy luôn lắng nghe và dõi theo tôi. Tình bạn của chúng tôi sẽ không bao giờ nhạt phai trong trái tim tôi.

Tấm thiệp Giáng sinh

"Một người bạn là món quà mà bạn có thể dành tặng cho bản thân mình."

- Robert Louis Stevenson

Cô bé dè dặt và nhút nhát Abbie bắt đầu năm học lớp Chín tại một trường trung học ở trung tâm thành phố. Chưa bao giờ em cảm thấy cô đơn đến thế. Em nhớ năm lớp Tám của mình, lớp học nhỏ thôi nhưng rất vui vẻ và thân thiện. Ngôi trường mới này quá lạnh nhạt và xa cách.

Dường như chẳng có ai trong trường quan tâm đến Abbie. Em là một đứa trẻ tốt bụng, nhưng bản tính ngượng ngùng ngăn em kết bạn với người khác. Thật ra Abbie cũng có vài người bạn, nhưng đáng tiếc đó lại là kiểu bạn lợi dụng lòng tốt của em.

Ngày nào em cũng như người vô hình ở trường; chẳng ai trò chuyện với em, vậy nên em cũng chẳng bao giờ nói chuyện với ai, thậm chí em còn nghĩ mình không đủ tốt để được lắng nghe. Thế là em tiếp tục những tháng ngày im lặng, gần như là câm lặng.

Cha mẹ Abbie rất lo lắng cho con mình và sợ rằng em sẽ không bao giờ có bạn. Vì cha mẹ đã ly hôn nên em rất cần một người bạn ở bên tâm sự.

Cha mẹ em cố gắng làm đủ mọi cách để giúp con mình hòa nhập vào môi trường mới, chẳng hạn như sắm sửa cho em những bộ quần áo thời trang giống các bạn, nhưng việc đó cũng chẳng thay đổi được gì.

Rủi thay, cha mẹ Abbie không biết rằng em đang có ý định kết thúc cuộc đời mình. Hầu như đêm nào em cũng khóc vì nghĩ rằng không có ai yêu thương và thật sự muốn làm bạn với em. Người bạn Tammy của em giả vờ cần được giúp đỡ và nhờ em làm bài tập

về nhà. Tệ hơn nữa là Tammy không bao giờ cho Abbie tham gia những trò vui cùng mình. Điều này chỉ càng đẩy Abbie đến bờ tuyệt vọng.

Mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn vào mùa hè, Abbie chỉ có một mình và nỗi cô đơn càng khiến em thêm bế tắc. Em tin rằng cuộc sống vốn đau khổ và không hề đáng sống.

Lên lớp Mười, Abbie sinh hoạt trong nhóm Các Bạn Trẻ ở nhà thờ, hy vọng tìm được cho mình một người bạn. Em gặp những người bạn ngoài mặt có vẻ chào đón em, nhưng bên trong thì lại thầm mong em ra khỏi nhóm.

Giáng sinh sắp đến, Abbie đau buồn đến mức em uống thuốc ngủ để chìm vào giấc ngủ. Dường như em đang dần xa rời thế giới này. Cuối cùng, em quyết định sẽ nhảy cầu tự tử vào đúng đêm Giáng sinh. Khi rời khỏi nhà để thực hiện ý định của mình, em để lại cho cha mẹ một lá thư trong hộp thư. Mở hòm thư ra, em phát hiện một số thư đã nằm sẵn trong đó.

Abbie cầm xấp thư lên và xem qua một lượt. Một lá thư của ông bà gửi đến, vài lá thư của hàng xóm và… một lá thư có đề tên người nhận là Abbie. Em xé bao thư và thấy bên trong là một tấm thiệp của một người bạn trong nhóm Các Bạn Trẻ.

Abbie thân mến,

Mình xin lỗi vì đã không nói chuyện với bạn sớm hơn, nhưng cha mẹ mình sắp ly hôn nên mình chẳng có cơ hội nói chuyện với ai. Mình hy vọng bạn có thể giúp mình trả lời vài thắc mắc về cuộc sống của những đứa trẻ có cha mẹ ly hôn. Mình nghĩ tụi mình có thể trở thành bạn của nhau và giúp đỡ lẫn nhau. Hẹn gặp lại bạn vào Chủ nhật!

Bạn tốt của bạn,

Wesley Hill

Abbie nhìn lá thư một hồi lâu và đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần. "*Trở thành bạn của nhau*", em mỉm cười, nhận ra rằng trên đời vẫn có người quan tâm đến em và muốn được làm bạn với em. Điều đó làm em cảm thấy mình thật đặc biệt.

Em từ bỏ ý định tự sát và quay vào nhà. Vừa vào tới nhà, em nhấc điện thoại và gọi ngay cho Wesley. Wesley đúng là phép màu đêm Giáng sinh vì tình bạn là món quà ý nghĩa nhất mà chúng ta có thể trao tặng cho người khác.

Bạn bè và người quen

"Người bạn tốt là người có thể làm bạn cười ngay cả khi bạn nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ có thể mỉm cười được nữa."

– Khuyết danh

Trong cuộc sống, bạn có thể gặp gỡ nhiều người, biết tên của họ, nhận ra một số điểm tương đồng giữa bạn và họ cũng như cảm thấy thoải mái khi ở bên cạnh họ. Tuy nhiên, họ chỉ là những người mà bạn quen biết.

Bạn có thể mời họ đến nhà và chia sẻ một số chuyện, nhưng đó không phải là người mà bạn chọn để chia sẻ cuộc sống của mình. Đôi khi, bạn không hiểu nổi hành động của họ vì bạn chưa hiểu rõ về họ.

Những người bạn đích thực thì khác hẳn. Họ là người mà bạn luôn yêu thương và quan tâm. Khi không ở bên cạnh nhau, bạn luôn nghĩ đến họ. Không chỉ hình ảnh của họ được bạn lưu giữ trong tim mà những kỷ niệm với họ cũng được bạn khắc ghi trong tâm trí.

Một người bạn đích thực là người khiến bạn cảm thấy an tâm khi ở cạnh bên vì bạn biết chắc họ quan tâm đến bạn. Người ấy sẽ gọi điện cho bạn mà chẳng cần lý do gì đặc biệt vì đơn giản là họ muốn biết cuộc sống hiện tại của bạn như thế nào. Họ cũng là người luôn ở bên lắng nghe mỗi khi bạn gặp khó khăn.

Một người bạn đích thực sẽ không cười nhạo hay làm bạn tổn thương, và nếu có lỡ khiến bạn đau lòng, họ sẽ cố hết sức để bù đắp. Họ chiếm giữ một phần trong tim bạn, cho dù bạn có nhận ra điều đó hay không.

Trong ngày cưới của bạn, có thể họ sẽ sắm vai chàng phù rể hoặc nàng phù dâu. Họ thậm chí còn bật khóc ngay trong hôn lễ của

bạn vì quá đỗi vui mừng và tự hào về bạn.

Một người bạn đích thực là người can ngăn bạn phạm sai lầm hoặc giúp bạn nhìn ra sai lầm của mình. Họ luôn gắn bó và ủng hộ bạn. Họ nắm tay bạn để tiếp thêm niềm tin và sức mạnh. Họ dõi theo bạn trên từng bước đường cuộc sống, và bạn cũng luôn dõi theo họ. Cuộc sống của chúng ta sẽ chẳng còn ý nghĩa nếu thiếu đi những người bạn.

Giỏ hoa tháng Năm

"Người bạn thật sự là người để bạn mình được tự do là chính họ."

- Jim Morrison

May Day(*) luôn là ngày lễ yêu thích nhất của tôi. Với bọn trẻ con chúng tôi, đây luôn là dịp để chúng tôi vui đùa thỏa thích. Mấy chị em tôi thường bí mật làm những giỏ hoa nhiều màu rực rỡ rồi đặt những tặng phẩm mà chúng tôi xem như báu vật ấy lên bậc cửa nhà người quen hoặc bạn bè, trịnh trọng gõ ba tiếng vào cánh cửa rồi ba chân bốn cẳng chạy trốn thật nhanh. Nấp sau bụi cây, chúng tôi hồi hộp theo dõi chủ nhà ra mở cửa, cầm món quà đầy màu sắc lên với vẻ ngạc nhiên như đang băn khoăn tự hỏi "Không biết ai đã đem tặng mình nhỉ?".

(*) *May Day: ngày đầu tiên của tháng Năm và là ngày kỷ niệm lễ hội mùa xuân theo truyền thống của một số quốc gia.*

Tôi vẫn nhớ như in ngày lễ May Day năm tôi học lớp Năm. Thời điểm đó, tôi đang giận cô bạn thân nhất của mình. Pam lớn hơn tôi một tuổi và nhà Pam ở ngay đối diện nhà tôi. Ngay từ năm học lớp Một, chúng tôi đã cùng rủ nhau đi học mỗi ngày. Vậy mà từ khi có một gia đình mới dọn về thị trấn nhỏ bé của chúng tôi, Pam bắt đầu thay đổi, không còn thích đi cùng tôi nữa mà thường xuyên đến nhà đó chơi hơn. Tôi cảm thấy mình bị bỏ rơi và tổn thương ghê gớm.

Khi mẹ hỏi tôi có tính mang tặng Pam một giỏ hoa nhân dịp lễ không thì tôi giận dữ trả lời, "Tất nhiên là không rồi!". Mẹ tôi dừng làm bếp, cúi xuống ôm tôi vào lòng và an ủi tôi, bảo rằng rồi tôi sẽ còn gặp được nhiều người bạn khác trong đời. Tự nhiên tôi cảm thấy tủi thân và òa lên khóc nức nở, "Nhưng Pam là bạn thân nhất của con!".

Mẹ dịu dàng vuốt tóc và lau nước mắt cho tôi và nói rằng khi hoàn

cảnh thay đổi thì con người ta cũng sẽ thay đổi. Mẹ nói một trong những điều tốt đẹp mà bạn bè có thể làm cho nhau là để cho bạn mình có cơ hội trưởng thành, thay đổi và trở thành con người mà họ mong muốn. Đôi khi, điều đó có nghĩa là chúng ta phải chấp nhận để bạn mình có thêm những người bạn thân thiết khác.

Đó là một quyết định khó khăn, nhưng cuối cùng tôi cũng làm một giỏ hoa tặng Pam. Tôi chọn thật nhiều hoa màu vàng – màu mà Pam yêu thích và đem giỏ hoa đặt trước cửa nhà cô bạn. Từ chỗ nấp, tôi thấy Pam cúi xuống nâng giỏ hoa lên, dịu dàng áp mặt vào những bông hoa và nói to như cốt để tôi nghe thấy, "Cảm ơn Susie, hy vọng cậu không giận mình".

Ngày hôm đó, tôi đưa ra một quyết định làm thay đổi cuộc đời mình. Tôi sẽ giữ chặt bạn bè trong tim mình nhưng không buộc họ phải mãi ở bên cạnh tôi. Họ cần không gian riêng để thay đổi và trưởng thành. Tôi vẫn sẽ yêu quý những người bạn của mình dù bên cạnh họ có sự hiện diện của tôi hay không.

Tình yêu sau những giọt nước mắt

"Một số người bước vào cuộc đời ta và nhanh chóng ra đi. Một số người ở lại và để lại những dấu ấn sâu đậm trong tim ta, và ta không bao giờ còn là ta như trước."

- Flavia

Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, Julie chỉ mới năm tuổi. "Đây là Julie, bạn của con đó mẹ", con gái Susan đã giới thiệu chúng tôi với nhau vào một buổi sáng ở trường mẫu giáo. Hai đứa lúc nào cũng bên nhau như hình với bóng. Mẹ Julie và tôi thay phiên nhau đưa đón hai cô bé đi học. Mọi chuyện thay đổi khi bác sĩ phát hiện Susan có một khối u ở não. Năm đó con bé chỉ mới bảy tuổi.

Suốt hai năm trời, hầu như ngày nào Julie cũng ghé thăm Susan. Khi thị lực của Susan kém đi thì hai đứa chuyển sang chơi những trò chơi chỉ dùng đến ngón tay. Julie không bao giờ hỏi tại sao Susan không còn chạy giỡn khắp nhà hay không đi học múa ba-lê và đi trượt tuyết như trước nữa. Mỗi khi Susan gọi điện mời bạn sang ăn tối thì Julie hân hoan đến cùng ăn với Susan trên giường.

Tháng Sáu năm đó, Susan rời xa chúng tôi mãi mãi. Sau lễ tang của Susan, Julie vẫn thỉnh thoảng ghé nhà tôi chơi. Vào Ngày của Mẹ đầu tiên sau khi Susan mất, Julie gõ cửa nhà tôi, trên tay cầm một bông hồng đỏ. Từ đó về sau, năm nào Julie cũng không quên tặng tôi một bông hồng đỏ và tấm thiệp chúc mừng nhân Ngày của Mẹ.

Trong suốt những năm đi học, Julie luôn mời vợ chồng tôi đến dự những buổi sinh hoạt quan trọng của lớp. Tôi đến dự lễ Julie nhận bằng tốt nghiệp. Julie tặng tôi cuốn kỷ yếu của năm đó và tôi vô cùng xúc động khi thấy tên Susan trong lời đề tặng.

Không lâu sau, Julie kết hôn với Rob. Tôi nhớ mãi ngày hôm đó. Julie gọi điện hẹn tôi đến nhà. Cô bé cài hoa lên ngực áo cho tôi, rồi mời vợ chồng tôi ngồi ở hàng ghế ngay sau cha mẹ Julie trong nhà thờ. Rồi khi vợ chồng Julie mua nhà ở Gardner, Massachusetts, vợ chồng tôi được mời đến chung vui.

Julie vẫn y như cô bé năm tuổi mà tôi gặp lần đầu, luôn mang đến niềm vui cho tất cả mọi người. Ngồi với tôi, cô bé không bao giờ quên nhắc đến Susan và tình bạn sâu nặng đầy ý nghĩa của hai đứa thuở nhỏ. Julie đã thay Susan để đồng hành cùng tôi trong cuộc sống. Một ngày nọ, Julie báo tin mình sắp trở thành mẹ, "Nếu là con gái thì con sẽ lấy tên Susan làm tên đệm cho bé".

Tôi đã bật khóc khi nghe Julie nói vậy. Sao Julie biết là tôi luôn thầm nguyện cầu cho cái tên Susan được sống mãi? Carley Susan Walsh ra đời vào tháng Mười năm đó. Tôi bế đứa bé trên tay, trong lòng tràn ngập một tình thương yêu vô hạn, và tôi nhớ lại lần đầu tiên được ẵm Susan trên tay.

Trong suốt mười năm qua, tôi đã nhận được không biết bao nhiêu cái ôm hôn của Carley. Với Carley, tôi là bà ngoại Phyllis. Bao giờ tôi cũng được mời đến những buổi biểu diễn ba-lê, tiệc sinh nhật và những sự kiện quan trọng trong đời con bé. Sự dịu dàng và tình yêu thương của Julie khiến tôi không bao giờ phải cô đơn hay đau buồn nữa.

Hôm nay, tôi nhớ lại hai đứa trẻ năm tuổi Susan và Julie. Tôi tin cuộc sống đã mang Julie đến làm người bạn đồng hành của tôi, để cùng tôi chia sẻ những vui buồn và để nhắc tôi nhớ rằng tôi không bao giờ cô độc.

Lắng nghe cuộc sống

"Nếu cứ mải phán xét người khác, bạn sẽ chẳng còn thời gian để yêu thương họ."

- Mẹ Teresa

Cách đây ba năm, khi nhận lời làm quản lý một khu tập thể những người thu nhập thấp ở ngoại ô Chicago, tôi không ngờ công việc này lại ảnh hưởng đến mình sâu sắc đến vậy. Nhiệm vụ của tôi là lên kế hoạch cho các hoạt động xã hội để kết nối mọi người ở đây. Tôi đã tổ chức các trò chơi tập thể và những bữa tiệc sinh nhật cho những người dân nơi đây. Bên cạnh đó, họ cũng rất hào hứng với việc học nghề thủ công và những lần được kiểm tra sức khỏe.

Tuy nhiên, tôi vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Tôi luôn băn khoăn với suy nghĩ rằng làm thế nào để đáp ứng được những nhu cầu cao hơn của mọi người – nhu cầu được học hỏi, phát triển bản thân và phát triển mối quan hệ với người khác. Nhưng mọi người ở đây có tính cách và vốn sống rất khác nhau. Tôi tự hỏi, "Làm thế nào để gắn kết mọi người lại với nhau?", và một trong số họ đã cho tôi câu trả lời.

Đó là một buổi sáng đầu tuần bận rộn. Điện thoại reo liên tục, một số người trong khu nhà gọi đến phàn nàn đủ điều, nào là vòi nước hỏng, rồi thì bản lề cửa bị hư, bồn nước bị nghẹt, máy nước nóng không hoạt động. Hôm đó lại đến hạn tôi phải nộp báo cáo thu chi tài chính. Bà Smith đêm qua lại say xỉn quậy phá đánh thức mọi người dậy giữa đêm khuya. Ông Lewis mất việc và không có tiền trả tiền nhà tháng đó. Bao nhiêu thứ việc cứ dồn dập và rối tinh cả lên. Đang lúc tôi tất bật tìm cách giải quyết thì bà Schultz gõ cửa phòng tôi.

Bà cụ năm nay đã bảy mươi hai tuổi, dáng người thấp và đẫy đà với gương mặt phúc hậu. Cụ reo lên, "Thì ra là cháu ở đây, ta có

mấy cái bánh cho cháu đây" rồi đặt lên bàn tôi một gói bánh nướng còn nóng hổi. Bà mỉm cười thân thiện, tự nhiên kéo ghế ngồi như ở nhà mình. Bà bắt đầu câu chuyện, "Cháu biết không, cháu gái ta vừa được lãnh học bổng đấy nhé. Ta rất tự hào về nó". Rồi bà kể về cuộc đời bà, "Hồi còn trẻ, ta rất muốn được đi học nhưng lại không có điều kiện. Rồi ta và Joe yêu nhau. Ta rất hạnh phúc khi ở bên ông ấy. Ta và Joe cưới nhau và có ba đứa con".

Sau đó là chuyện họ sống với nhau như thế nào, các con của bà đã trưởng thành ra sao và bà đã đau buồn đến mức nào khi ông qua đời. Rồi bà phàn nàn vì sức khỏe mình không còn tốt như trước nữa. Bà nhớ lại một thời bà đã từng xinh đẹp và trẻ khỏe.

Tôi ngồi đó, với hàng tá công việc bề bộn phải giải quyết gấp mà buổi sáng thì đã trôi qua gần hết.

Cảm giác bực dọc và mất kiên nhẫn trào dâng khi tôi nhìn đống giấy tờ trước mặt và vị khách không mời kia thì cứ mải mê huyên thuyên hết chuyện này đến chuyện khác. Tôi nhìn bà cụ với cái nhìn mong tìm cách chấm dứt câu chuyện, nhưng tôi chợt nhận thấy vẻ mặt hạnh phúc của bà. Bà có vẻ mãn nguyện khi được tâm tình và chia sẻ những kỷ niệm đời mình. Nỗi bực dọc trong tôi dần dịu xuống. Tôi thư thả mỉm cười, vui lòng làm một người nghe chuyện dễ mến. Dần dần tôi bị cuốn hút vào câu chuyện, rồi tôi thấu hiểu và đồng cảm với bà cụ. Những gì hiện ra trước mắt tôi lúc ấy chính là Cuộc Sống. Cuộc Sống cần phải được lắng nghe, công nhận và đáp lại bằng một sự đồng cảm thật sự.

Từ đó về sau, những cuộc trò chuyện như thế càng lúc càng nhiều. Bà Schultz còn mang đến cho tôi những mối quan hệ mới với những con người thú vị. Sau nhiều lần gặp gỡ như vậy, tôi bỗng nhận ra rằng những người bạn luống tuổi này cần một nơi thích hợp để chia sẻ kinh nghiệm sống của họ, chứ không đơn thuần là sinh hoạt và vui chơi.

Thế là câu lạc bộ *Những người bạn* ra đời. Hàng tháng, chúng tôi gặp nhau và thảo luận về những chủ đề ý nghĩa.

Nói về hạnh phúc, chúng tôi cùng trao đổi về điều đem lại hạnh phúc cho cuộc sống mỗi người.

Một người nói, *"Còn gì tuyệt vời hơn khi mỗi buổi sáng tôi thức dậy, bước chân ra ngoài và ngắm nhìn cây cối mơn mởn xanh tươi, chim chóc ríu rít hòa ca và bầu trời xanh cao lồng lộng. Chỉ thế thôi cũng đủ làm tôi cảm thấy hạnh phúc rồi".*

“Tôi hạnh phúc khi được sống mạnh khỏe”, một người khác chia sẻ.

Mọi người đều gật đầu tán thành và cười vui vẻ. Không khí thân thiện lan tỏa khắp căn phòng và ai cũng trở nên cởi mở hơn. Họ chia sẻ với nhau những cảm xúc thật tự nhiên, và đó chính là món quà mà mọi người đều cho và được nhận.

Tôi nhớ nhất chia sẻ của bà Dorothy về cái chết:

Tôi đứng trên bãi biển. Một con thuyền căng buồm ra khơi trong nắng sớm và bắt đầu cuộc hành trình dài trên đại dương. Tôi đứng ngắm mãi cho đến khi con thuyền khuất bóng nơi đường chân trời xa tít tắp. Người đứng cạnh tôi thốt lên, “Nó đi rồi”. Đi đâu? Con thuyền chỉ đi khuất tầm mắt tôi, nhưng bản thân nó vẫn hiện hữu. Đúng khoảnh khắc mà ta nói “Nó đi rồi”, những người khác đang thấy nó tiến đến và họ sẽ vui mừng reo lên, “Nó đến kìa”. Và cái chết cũng tương tự như vậy đấy.

Tôi cảm thấy mình thật may mắn khi có cơ hội lắng nghe và chia sẻ với mọi người trong nhóm.

Đôi khi họ làm tôi ngạc nhiên trước niềm say mê cuộc sống và sự chân thành của họ. Tôi nhận ra một điều rằng khoảng thời gian mọi người ngồi lại với nhau để cùng lắng nghe và suy ngẫm thật đáng trân trọng. Nếu ngày trước tôi vội vàng từ chối tiếp chuyện với bà cụ kia để làm cho xong đống giấy tờ thì liệu tôi có cơ hội thấu hiểu và yêu thương cuộc sống như bây giờ không?

Cảm ơn bạn

"Ai cũng có một người bạn trên từng chặng đường cuộc sống, nhưng chỉ những người may mắn mới có cùng một người bạn đồng hành với mình trong suốt cả cuộc đời."

– Khuyết danh

Giữa dòng đời tất bật, tôi và bạn đã gặp nhau. Đôi khi sự gặp gỡ đó chỉ là tình cờ, nhưng đôi lúc đó lại là sự sắp đặt của số phận. Có những người mà ngay từ lần gặp đầu tiên, ta đã cảm nhận được một tình cảm thân tình.

Chúng ta đã trò chuyện về mọi chuyện trong cuộc sống, đã bộc bạch cho nhau nghe những hoài bão, đã tâm sự mà chẳng giấu giếm điều chi. Chúng ta đặt những lo âu bên bệ cửa sổ để gió cuốn đi xa mãi. Bạn đã truyền cho tôi niềm tin vào những ước mơ và là nguồn động viên vô bờ khi tôi chực khóc. Chỉ bằng một lời động viên chân thành, bạn đã vực tôi dậy từ hố sâu thất vọng. Bạn là nơi trú ẩn bình yên khi tôi phải đối mặt với những chông gai của cuộc đời. Bạn đã luôn ở bên tôi, trao cho tôi niềm tin và hy vọng, sưởi ấm tôi bằng trái tim yêu ấm áp của mình.

Bạn là người không bao giờ phán xét quá khứ của tôi. Chúng ta không bao giờ làm nhau thất vọng, bởi giữa tôi và bạn luôn là sự tôn trọng, yêu thương, và vì thế ở bên nhau, chúng ta luôn có thể vui cười. Bạn là người hiểu tôi hơn ai hết và với tôi, tình cảm ấy không hề có giới hạn. Ngay cả khi xa nhau, trái tim tôi vẫn ấm áp vì cảm nhận được bạn luôn ở bên mình.

Có được một người bạn, đó quả là một món quà tuyệt diệu của cuộc sống. Mỗi người chúng ta đều có những con đường khác nhau để đi trong đời, và đôi khi cuộc sống trở thành một gánh nặng mà ta phải vác trên vai. Chính bạn là người sẵn sàng chia sẻ những gánh nặng đó, mang đến cho tôi cảm giác bình an không phải bằng những ngôn từ sáo rỗng, hoa mỹ mà đơn giản chỉ là

một sự lắng nghe chân tình. Bên bạn, cuộc sống tôi nhẹ nhàng hơn biết bao.

Trong cuộc sống, nhiều điều dễ dàng đến rồi đi, nhanh chóng và mỏng manh như một làn khói, dễ tan vỡ như lâu đài cát trước những cơn sóng gào. Chỉ có tình cảm là điều duy nhất có thể vượt qua mọi bão giông cuộc đời, là nền tảng cho mọi niềm vui và hạnh phúc. Còn gì tuyệt vời hơn khi chúng ta được trao gửi tình cảm của mình cho một người khác và rồi cảm nhận được sự bình yên khi được gọi nhau là bạn.

Những trái tim bằng giấy

"Tình bạn là chất keo duy nhất có thể gắn kết cả thế giới lại với nhau."

- Woodrow Wilson

Nhóm chúng tôi gồm năm người: Jessica, Julie, Kathryn, Robyn và tôi. Chúng tôi có thể nói chuyện với nhau hàng giờ đồng hồ, cùng đi chơi và đặc biệt là tin tưởng nhau một cách chân thành. Vì quá hợp nhau, chúng tôi chẳng cần chơi với ai khác ngoài các thành viên trong nhóm. Năm người chúng tôi cứ hẹn nhau đi ăn, mua sắm và tổ chức những buổi tiệc thâu đêm.

Những buổi chiều Chủ Nhật, cả nhóm thường ngồi tán gẫu và bàn luận về những người hàng xóm trong khu phố. Đó thường là những lời bình phẩm khá ác ý về trang phục, ngoại hình hay thói quen của người khác hoặc bất cứ điều gì mà chúng tôi có thể đem ra làm trò đùa. Bất cứ ai lọt vào tầm nhìn của chúng tôi đều trở thành mục tiêu của những lời đùa cợt.

Một buổi chiều nọ, khi cuộc tán gẫu gần kết thúc, Kathryn bỗng lên tiếng, "Này, tụi mình nên tìm hiểu về những người sống ở đây. Có thể do chưa hiểu rõ về họ nên tụi mình mới trêu chọc họ như vậy". Cả nhóm không mấy hưởng ứng lời đề nghị của Kathryn, vì điều đó đồng nghĩa với việc chúng tôi phải bước ra khỏi vùng an toàn của mình.

Sau đó Robyn góp lời, "Thật ra mình thấy ý tưởng này cũng được đó chứ. Tụi mình đâu cần kết bạn với tất cả mọi người, chỉ cần làm điều gì đó tốt đẹp cho họ là được rồi. Rất khó để ghét những người mà ta đối xử tốt với họ". Ý tưởng này trở nên thú vị hơn một chút.

"Nhưng khu này có đến 200 cư dân. Làm sao có thể làm việc tốt cho tất cả mọi người được?", tôi phản đối.

Jessica nói xen vào, “Mình nghĩ ra ý này nè”.

Thế là dự án “những trái tim bằng giấy” ra đời. Mỗi Chủ nhật, cả nhóm tập hợp lại và cắt thật nhiều trái tim bằng giấy màu thủ công. Mỗi chúng tôi được phân công tìm hiểu xem những ai đang sống trong các căn hộ và tìm hiểu một số đức tính đáng quý ở họ. Jessica được giao nhiệm vụ viết thật nắn nót lên mảnh giấy hình trái tim ít nhất ba điều mà chúng tôi thật sự cảm phục về người nhận. Bên dưới những dòng chữ đó là chữ ký ẩn danh “JADDA” – ký tự đầu tiên trong tên đệm của năm đứa chúng tôi. Sau đó, mỗi đêm chúng tôi sẽ bí mật dán trái tim có những nhận xét tốt đẹp về một người lên cửa ra vào của nhà người đó. Xong việc, chúng tôi chạy thật nhanh về phòng và ngủ tiếp cho đến sáng.

Kế hoạch diễn ra rất suôn sẻ. Những người trong khu phố cứ túm năm tụm ba bàn về hiện tượng kỳ lạ này và chúng tôi giả vờ như mình không biết gì. Nhiều người còn cố thức thật khuya để xem JADDA thật sự là ai, nhưng chúng tôi vẫn không bị phát hiện. Mọi người trong khu phố dường như thân thiện và quan tâm đến nhau hơn, nhưng đó chưa phải là lợi ích lớn nhất mà dự án này mang lại.

Vài tuần sau, cũng vào một buổi chiều Chủ nhật như mọi khi, chúng tôi nằm dài trong phòng nói về những người xung quanh. Nhưng thay cho những lời chỉ trích hay bình phẩm khó nghe hoặc kiểu cười khẩy như trước là những lời lẽ đầy quan tâm và thiện cảm. Khi nói về một người, năm đứa chúng tôi đều đưa ra những điểm mà mình thích ở người đó. Chúng tôi hiểu được những thử thách mà người khác gặp phải và cũng vui mừng cho thành công của họ.

Những người hàng xóm của chúng tôi vẫn không biết ai đã mang đến cho họ những trái tim bằng giấy, và chúng tôi cũng muốn giữ bí mật danh tính của mình. Từ trước đến nay, chúng tôi gắn bó với nhau vì những sở thích chung, và nhờ kỷ niệm tuyệt vời này, chúng tôi lại càng thân thiết hơn. Dự án “những trái tim bằng giấy” là bài học giúp chúng tôi biết yêu thương và quan tâm đến người khác, là chất keo gắn kết tình bạn của chúng tôi dù thời gian có trôi qua, dù giờ đây mỗi đứa một phương.

Đôi khi, bài học quý giá nhất mà ta học được từ bạn bè chính là làm thế nào để trở thành một người bạn thật sự.

Quà sinh nhật

"Ganh tị là mải mê đong đếm hạnh phúc của người khác thay vì tập trung tìm kiếm hạnh phúc của chính mình."

- Harold Coffin

Ngay khi cùng Jenny bước vào trung tâm thương mại, tôi biết rằng lẽ ra mình không nên đi mua sắm cùng cô ấy.

"Sắp đến sinh nhật mình và mẹ mình cho mình tự dành tặng bản thân một món quà. Mẹ nói chắc mình đi với cậu thì sẽ vui hơn, nên mẹ đưa cho mình thẻ tín dụng và dặn là phải 'chi tiêu hợp lý'", Jenny nói khi hai đứa tôi bước vào một cửa hàng thời trang.

Tôi cố nở nụ cười gượng gạo trước câu nói của Jenny. Tôi cảm thấy cơ mặt mình căng cứng vì phải cố làm ra vẻ vui mừng khi tôi tưởng tượng ra từ "hợp lý" theo ý của mẹ Jenny. Tôi nghĩ bụng, "Chắc là thay vì mua năm bộ đồ mới thì 'chi tiêu hợp lý' nghĩa là cậu chỉ mua ba bộ thôi chứ gì. À rồi còn phải mua thêm giày và các phụ kiện khác cho từng bộ quần áo nữa chứ". Con quỷ ganh tị lớn dần trong tôi.

Jenny và tôi chơi thân với nhau từ năm lớp Sáu. Trong suốt những năm qua, hai đứa tôi đã cùng nhau trải qua biết bao vui buồn. Ban đầu, tôi chẳng bao giờ cảm thấy khó chịu vì gia đình Jenny giàu hơn gia đình tôi rất nhiều. Nhưng khi lên cấp ba thì tôi bắt đầu để ý những thứ Jenny có còn tôi thì không. Đó là cả tủ quần áo đẹp và đắt tiền, xe hơi riêng, thẻ thành viên của câu lạc bộ thể hình. Nếu kể hết ra thì chắc danh sách ấy phải dài đến vô tận. Tôi ngày càng ganh tị với cuộc sống của Jenny.

Tôi không thể so sánh cuộc mua sắm xa hoa này với những dịp sinh nhật trong gia đình tôi. Gia đình tôi không nghèo, nhưng vì nhà đông con nên bất cứ chi tiêu gì cha mẹ tôi cũng phải tính toán, ngay cả dịp sinh nhật. Cha mẹ tôi chỉ cho mỗi đứa tối đa 20

đô-la để mua quà sinh nhật.

Tôi vẫn nhớ lần sinh nhật gần đây nhất của mình. Nhà tôi có truyền thống là sinh nhật ai thì người đó được chọn món ăn và mời một người đặc biệt đến dự. Dĩ nhiên là tôi mời Jenny và chọn một bữa ăn toàn những món tôi thích với món tráng miệng là bánh sô-cô-la. Hôm đó vui thật, nhưng làm sao thích bằng việc được cầm thẻ tín dụng đi mua sắm thỏa thích thế này.

Suy nghĩ của tôi bị kéo trở về với hiện tại khi Jenny cầm lên một cái áo len trắng và cái váy trang nhã rất hợp tông.

"Cậu thấy bộ này đẹp không?", cô ấy hỏi.

"Trông tuyệt lắm", tôi trả lời. Jenny gật đầu rồi tiếp tục chọn đồ trong khi tôi đi từ hết giá quần áo này sang giá quần áo khác, đưa tay chạm vào những bộ quần áo đẹp đẽ. "Mình sẽ thử bộ này", Jenny vừa nói vừa đi về phía phòng thử đồ. Vài phút sau, cô ấy xuất hiện trong bộ trang phục mà lúc nãy cô ấy vừa hỏi ý tôi. Trông bạn tôi thật xinh đẹp.

Tôi thở dài, nửa muốn khen rằng cô ấy rất xinh, nửa không muốn thốt những lời đó. Thật ra Jenny có dáng người đẹp nên mặc gì cũng đẹp. Đôi khi tôi cũng chẳng hiểu sao mình lại chọn chơi thân với một người đẹp như thế. Mà tại sao ông trời không cho tôi được xinh đẹp và giàu có như Jenny?

"Cậu thấy sao, Teresa? Bộ này trông được không?", Jenny đã hỏi tôi câu này không dưới ba lần.

Bộ đồ rất hợp với Jenny, nhưng con quỷ ganh tị trong tôi lại trỗi dậy. "Mình thấy không đẹp lắm", tôi nói dối. "Mình nghĩ cậu nên chọn mấy bộ có màu sắc tươi sáng một chút."

"Cậu nghĩ vậy hả? Mình cũng không biết mình có hợp với mấy bộ kiểu đó không", Jenny nói với vẻ không chắc chắn.

"Cứ tin mình đi. Cậu sẽ tìm được bộ khác đẹp hơn", tôi vừa nói vừa đẩy cô ấy trở về phía phòng thử đồ. "Không nên mua bộ quần áo đầu tiên lọt vào mắt." Hôm ấy tôi đã nghĩ ra đủ cái cớ hòng kéo Jenny ra khỏi cửa hàng và bộ quần áo đó. Khi hai đứa tôi đi ra, Jenny ngoái lại nhìn bộ đồ lần cuối.

Dạo một vòng trung tâm thương mại, hai đứa tôi đi ngang qua một tiệm sữa chua lạnh. "Ăn sữa chua không? Mình mời", Jenny vừa nói vừa rút ví ra. Tôi chẳng bao giờ cưỡng lại món sữa chua

sô- cô-la đông lạnh. Hai đứa tôi mua hai hũ sữa chua rồi ngồi vào bàn. Trong khi Jenny huyên thuyên đủ thứ chuyện trên đời thì tôi nghĩ về cảm giác của tôi đối với Jenny khi nãy. Tôi tự thấy mình đã cư xử không đẹp cho lắm.

Giờ đây khi ngồi trước mặt Jenny, tôi bắt đầu có cái nhìn khác về cô ấy. Tôi nhận ra rằng Jenny hấp dẫn không chỉ vì ngoại hình ưa nhìn mà còn vì bản tính tốt bụng nữa. Đãi tôi một chầu sữa chua chỉ là chuyện nhỏ, mỗi khi có thể, cô ấy còn dẫn tôi đến câu lạc bộ thể hình mà cô ấy hay tập. Chưa hết, Jenny còn hay cho tôi mượn xe và quần áo.

Tôi cũng hiểu ra rằng đây không phải là chuyến đi mua sắm thỏa thích. Jenny chỉ định mua cho bản thân một món quà sinh nhật. Tôi đã để lòng ganh tị che mờ mắt và có suy nghĩ sai lầm về cô bạn thân của mình.

Nhấm nháp xong hũ sữa chua, chúng tôi lại ghé vào một cửa hàng quần áo khác. “Nhìn cái áo len đỏ kìa”, Jenny nói khi chúng tôi đi ngang qua cửa sổ. “Teresa, cậu mặc nó chắc là đẹp lắm, rất hợp với màu tóc của cậu. Cậu để dành tiền làm thêm được bao nhiêu rồi? Chắc cũng sớm đủ tiền mua một bộ kiểu này thôi nhỉ.”

Nếu là lúc nãy, tất cả những gì tôi nghe được sẽ là tôi phải đi làm thêm. Tôi ghét cái thực tế là tôi phải đi làm thêm để kiếm tiền tiêu vặt, trong khi Jenny chỉ cần nói một tiếng thì sẽ được cha mẹ mua cho mọi thứ. Còn bây giờ, tôi nghe được nhiều hơn thế. Tôi nghe cô bạn thân khen ngợi mình, nói rằng trông tôi thật đẹp nếu mặc chiếc áo ấy. Tôi nghe được tiếng nói của người luôn yêu thương và quan tâm đến tôi, và tôi cần làm điều tương tự cho cô ấy.

“Jenny này”, tôi nói, nắm tay Jenny và kéo cô ấy trở lại cửa hàng quần áo ban đầu, “mình nghĩ cái váy và áo len trắng lúc nãy rất hợp với cậu đấy”.

Búp bê bằng giấy

"Một người bạn tốt là món quà quý giá nhất mà cuộc sống ban tặng cho mỗi người, vì tình cảm bạn bè là thứ không tiền bạc nào có thể mua được."

- Frances Farmer

Gần như chiều Chủ nhật nào tôi và Pat – cô bạn thân nhất của tôi – cũng ngồi vào bàn, cặm cụi với bút sáp màu, giấy và kéo để hí hoáy làm quần áo cho những con búp bê giấy mới cắt được từ tờ báo của ngày hôm đó.

Chúng tôi kiên nhẫn vẽ theo hình dáng bên ngoài của búp bê rồi cố gắng thiết kế những bộ trang phục thật đẹp, thật thanh lịch hay thật độc đáo mà trí tưởng tượng của hai đứa trẻ tám tuổi có thể nghĩ ra được.

Khi đã hoàn toàn thỏa mãn với mẫu thiết kế bằng bút chì, chúng tôi tô màu rồi cắt ra và mặc vào cho búp bê. Theo những gì tôi còn nhớ thì mục đích chính của chúng tôi không phải là chơi với những cô búp bê xinh đẹp mà là thi xem ai vẽ được những mẫu quần áo đẹp hơn. Pat bao giờ cũng thắng. Ngay khi còn nhỏ, Pat đã bộc lộ rõ khiếu thẩm mỹ. Sau này tôi cứ tiếc mãi vì cô ấy đã không theo đuổi ngành thiết kế thời trang.

Tốt nghiệp trung học, Pat nhận lời lên xe hoa với một anh chàng hơn cô vài tuổi và bắt đầu cuộc sống gia đình nhưng chỉ được vài năm thì chồng Pat đột ngột ra đi trong một tai nạn, bỏ Pat lại một mình. Tôi thì đi học đại học xa nhà rồi kết hôn. Trong suốt hơn ba mươi năm sau đó, liên lạc giữa hai chúng tôi chỉ là những tấm thiệp sinh nhật, thiệp mừng Giáng sinh, những cuộc điện thoại và vài lần thăm viếng hiếm hoi. Cuộc sống bận rộn kéo chúng tôi vào những ngả đường khác nhau, nhưng sâu trong thâm tâm, chúng tôi biết mình vẫn là bạn thân nhất của nhau.

Đã từ lâu tôi không còn nghĩ đến những con búp bê bằng giấy ngày xưa, cho đến một tháng trước, khi tôi nhận tin Pat bị ung thư thận. Bệnh của Pat đã vào giai đoạn cuối.

Tôi vội vàng thu xếp đến thăm bạn. Trên đường đi, tôi cứ dợt đi dợt lại trong đầu những câu tôi sẽ nói với Pat vì sợ rằng mình sẽ quá xúc động mà không nói lên lời. Pat vốn nhỏ người, thế mà giờ đây cơ thể cô ấy bị phù lên gấp đôi. Tôi đau lòng khi thấy bạn mình thở khó khăn và không thể làm những việc như tắm rửa hay vệ sinh cá nhân.

Sau cái ôm thắm thiết, chúng tôi cùng ngồi xuống trò chuyện. Đầu tiên, chúng tôi nói về chuyện mùa xuân năm ấy đến sớm, về những đứa con và cháu của mình. Sau đó, cuộc chuyện trò của chúng tôi chuyển sang những vấn đề nghiêm trọng hơn, chẳng hạn như cơn đau đang hành hạ Pat, tác dụng phụ của các loại thuốc điều trị và cách Pat xoay xở để có đủ tài chính chữa bệnh khi không còn đi làm nữa.

Pat vô cùng ngạc nhiên khi thấy tôi mở túi và lôi ra mấy cây bút sáp màu, giấy kẻ ô và hai cái kéo. Vẻ ngạc nhiên đó biến mất khi tôi lấy ra quyển sách hướng dẫn cách làm quần áo cho búp bê. Lật từng trang sách, chúng tôi bình luận rằng quyển sách vẫn không in đủ các loại quần áo. Rồi như mấy chục năm trước, hai đứa tôi lại cùng nhau thiết kế những bộ trang phục thật đẹp, thật thanh lịch hoặc độc đáo – những bộ quần áo mà đầu óc năm mươi tuổi của chúng tôi có thể nghĩ ra.

Tôi rất vui khi được gặp lại Pat, dù cho đó là điều khó khăn nhất tôi từng làm. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, chúng tôi đã cười nói và trò chuyện vô tư như hồi bé. Lúc ôm nhau nói lời tạm biệt, ánh mắt Pat nhìn tôi dường như rạng rỡ hơn lúc tôi mới đến.

Hai ngày sau khi tôi đến thăm, Pat trút hơi thở cuối cùng. Tôi sẽ không bao giờ quên cô ấy, cũng như lời mẹ tôi từng nói ngày xưa, “Con yêu, hãy nhớ rằng cuộc sống chỉ ban cho ta một người bạn thân duy nhất trong đời”.

Bùa hộ mệnh

"Trong tất cả những tài sản thì một người bạn tốt là tài sản quý giá nhất."

- Herodotus

Katie và tôi gặp nhau vào ngày đầu tiên của khóa học sau đại học. Chúng tôi là bạn cùng phòng và gần như ngay lập tức trở thành cặp bài trùng, đi đâu cũng có nhau. Katie nhỏ tuổi nhất lớp, còn tôi, đứa con một trong nhà, luôn luôn mong mỏi có một người em. Tôi nhanh chóng trở thành người chị thân thiết của Katie và Katie trở thành đứa em gái mà tôi luôn muốn có.

Sau khi tốt nghiệp, chúng tôi mỗi đứa mỗi phương, ban đầu là ở hai thành phố khác nhau, rồi hai đất nước khác nhau, sau đó là hai lục địa khác nhau. Tuy vậy, chúng tôi vẫn thường xuyên gọi điện cho nhau. Vì có chung niềm đam mê du lịch, chúng tôi thường hẹn gặp nhau ở những nơi xa lạ trên khắp thế giới và bày đủ trò vui suốt các chuyến hành trình đó. Kỷ niệm không bao giờ quên của chúng tôi là những lần bị lũ khỉ rượt đuổi ở Kenya, lần bị động đất ở Cascades, lần hai đứa lầm rầm cầu nguyện khi lái những chiếc xe thể thao kiểu Ý chạy trên những con đường quanh co dưới chân dãy núi Alps. Bằng cách nào đó, chúng tôi luôn vui vẻ và bình an vô sự sau những lần thót tim ấy. Ở bên nhau, chúng tôi không bao giờ sợ hãi điều gì vì người này là bùa hộ mệnh của người kia. Dù chúng tôi có gặp những khó khăn bất trắc nào trong cuộc sống thì chỉ cần sự có mặt của "bùa hộ mệnh" là mọi tình huống đều sẽ tốt đẹp hơn.

Vài năm trước, tôi làm phù dâu trong đám cưới của Katie. Trong lễ cưới, khi đang tiến về lễ đường, Katie ngoảnh lại nhìn tôi với nụ cười rạng rỡ. Đêm trước ngày cưới, tôi và Katie gần như thức suốt đêm trò chuyện cùng nhau và Katie đã háo hức tiết lộ với tôi rằng vợ chồng cô dự định sẽ có con ngay. Tôi, một kẻ vẫn còn độc thân, chợt giật mình với ý nghĩ mình sẽ trở thành "dì" của một đứa trẻ.

Dĩ nhiên là tôi mừng cho bạn mình, nhưng sâu trong thâm tâm, tôi bỗng cảm thấy cô đơn.

Về đến nhà, kỷ niệm về những chuyến đi, những trận cười vui vẻ bên nhau chợt ùa về khiến tôi không kìm được nước mắt. Tôi giận mình đã cảm thấy như vậy. "Thay đổi cũng tốt mà", tôi tự nhủ. "Hai đứa cần có cuộc sống riêng, và mình phải biết trân trọng quá khứ và hướng đến tương lai." Tôi quyết định không cho Katie biết những lo nghĩ đó của mình. Những ngày tiếp theo, tâm trạng tôi khá hơn nhưng nhiều lúc tôi vẫn cảm thấy buồn và tủi thân.

Một sáng nọ, tôi nhận được email của Katie. Tôi mở email mà trong lòng hồi hộp không biết chuyện gì đang đến. Email đó chỉ vỏn vẹn ba câu ngắn ngủi mà thật ý nghĩa. "Một chuyến lướt sóng đến Cộng hòa Dominica kéo dài một tuần dành cho người mới tập lướt sóng. Hai tuần nữa khởi hành. Chị chịu chơi hay rút lui nào?"

Tôi bật cười khi nghĩ đến những lo lắng vớ vẩn của mình bấy lâu. Tại sao tôi lại phí thời gian lo rằng tình bạn của chúng tôi sẽ thay đổi nhỉ? Tôi thật ngu ngốc khi cho rằng "bùa hộ mệnh" của tôi sẽ thay đổi hoặc có thể thay đổi. Mai này, dù chúng tôi có trở thành bà đi nữa thì Katie vẫn sẽ bắt tôi đi leo núi cùng cô ấy mà không được bỏ cuộc giữa chừng vì cô ấy sẽ theo sau, đuổi bắt tôi suốt dọc đường lên núi.

Hãy hứa với tôi

"Một trong những điều tuyệt vời nhất của tình bạn đích thực là thấu hiểu và được thấu hiểu."

– Lucius Annaeus Seneca

Hãy hứa với tôi rằng bạn sẽ luôn đối xử tốt với bản thân mình. Mỗi sáng, hãy ngắm mình trong gương và mỉm cười để bắt đầu một ngày mới, và tối đến, hãy ngước nhìn những vì sao và thầm mơ ước như ngày còn bé. Hãy mạnh mẽ và nuôi dưỡng niềm tin trong trái tim mình. Nỗi đau nào rồi cũng sẽ qua, đừng giữ mãi trong lòng những lo lắng muộn phiền. Mỗi giây phút của cuộc đời đều đặc biệt biết bao, đừng lãng phí dù chỉ là một khoảnh khắc. Cuộc đời này còn biết bao điều đáng làm – hãy lắng nghe một bản nhạc du dương, tìm nguồn cảm hứng từ thiên nhiên và không ngừng học hỏi.

Hãy hứa với tôi rằng bạn sẽ tiếp tục tin vào phép màu của những ước mơ. Dù ước mơ của bạn có cao xa đến đâu thì một ngày nào đó, nó cũng sẽ trở thành hiện thực. Hãy ngẩng cao đầu và tận hưởng ánh nắng chan hòa. Đừng bao giờ mất niềm tin và nhớ giữ nụ cười trên môi trong mọi hoàn cảnh. Hãy nhớ rằng bạn luôn có một thiên thần hộ mệnh ở cạnh bên, người luôn dõi theo và bảo vệ bạn. Hãy luôn nỗ lực hết sức và bạn sẽ tìm được tình yêu, hạnh phúc và thành công thật sự.

Hãy hứa với tôi như thế, bạn nhé!

Chia xa

"Tình bạn đích thực là khi hai người bạn đi về hai hướng trái ngược nhau, nhưng tâm hồn vẫn luôn ở bên cạnh nhau."

- Josh Grayson

Tôi không thể tin rằng Loni sắp phải đi xa.

Kể từ khi làm bạn với chị Sara, chị Loni đã được xem như một thành viên trong gia đình tôi. Vốn tính thân thiện và vui vẻ, chị nhanh chóng chiếm được tình cảm của mọi người và trở thành người khách quen thuộc không cần gõ cửa. Tiếng còi xe Ford luôn là dấu hiệu cho biết chị đến chơi nhà. Chó sủa vang, và Laura, đứa em út trong nhà, luôn chạy ra cửa đón chị để háo hức khoe với chị những món đồ mới – tấm hình Pokemon lạ mắt, con búp bê mới hay một loại cây hiếm mới mọc sau vườn nhà tôi.

Qua nhiều năm, chị ấy trở nên thân thiết với tôi như với chị Sara. Giờ đây, sau rất nhiều lần đạp xe cùng nhau, nhiều cuộc chuyện trò qua điện thoại và nhiều đêm tâm sự, chị ấy sắp phải chia tay chúng tôi. Trong lòng tôi trào dâng một cảm giác khó tả.

Lái xe vào lối đi quen thuộc, tôi nghe tiếng sỏi lạo xạo dưới bánh xe nhắc mình đã đến nhà chị Loni. Tôi vòng qua khúc quanh và de xe đỗ vào gần ga-ra, cẩn thận xem chừng mấy chú mèo con thường lảng vảng quanh đấy. Tôi bước ra khỏi xe và đi vội qua sân.

Nhà kho để dụng cụ làm nông dường như lùi xa hơn, cánh cửa lấp lóa màu trắng mới tinh, thành quả của nhiều giờ làm việc dưới ánh nắng mùa hạ. Loni vẫn đứng trên nấc thang, tay cầm chiếc cọ quét sơn và đưa mắt nhìn khắp cánh cửa để tìm những chỗ còn bỏ sót. Chị ấy không hề biết là tôi đến.

“Chào chị”, tôi vừa gọi vừa đi về phía nhà kho.

“Chào em”, chị đáp, nhìn xuống cười vui vẻ rồi lau tay vào chiếc quần jean ngắn đã dính lốm đốm sơn. Chị vừa leo xuống thang vừa nói với vẻ có lỗi, “Em đợi chị chút nha, chị cũng sắp xong rồi”.

“Không sao đâu chị, em còn ở đây chơi đến mười giờ tối cơ mà”, tôi nói. Năm học mới sẽ bắt đầu vào ngày mai và tôi lại phải tuân thủ giờ giới nghiêm, dấu hiệu cho biết mùa hè đã kết thúc. Dưới ánh nắng rực rỡ trong ngày hôm ấy, thật khó tin rằng đã hết kỳ nghỉ hè và năm học mới sắp bắt đầu.

Loni đã sơn xong cánh cửa, và tôi vào ga-ra giúp chị đậy những thùng sơn trắng và dùng chìa vặn đóng nắp lại. Chị nói về những việc phải làm, những vật dụng phải mua và những nơi cần đi trước khi chuyển đến trường Đại học Michigan vào thứ Tư tuần tới.

“Chị nghĩ mình đã mua đủ các món đồ cần thiết ở siêu thị. Mọi chuyện sẽ ổn thôi nhỉ… Em nghĩ chị có nên mua một cái giỏ đựng rác không. Có lẽ chị nên gọi cho mấy bạn cùng phòng… nhưng chị đã có thảm trải sàn. Vậy là ổn rồi chứ? Ý chị muốn nói là mọi người đều thích màu xanh…”

Chúng tôi bước vào gian phòng mát mẻ có lắp máy điều hòa. Sàn bếp sạch bóng và trơn nhẵn dưới bàn chân để trần. Tôi ngồi vào bàn trong khi Loni rót nước anh đào vào ly. Đang rót, chị bỗng mở to mắt và vỗ trán như chợt nhớ rằng mình đã quên mất điều gì đó.

“Chị mua nước anh đào này để mang đến ký túc xá nhưng lại quên mua đường mất rồi. Em nhớ nhắc chị ghi lại nhé.”

Chúng tôi cầm thức uống lên gác, thứ nước trái cây màu đỏ tươi dính lại trên môi sau khi uống làm hai chị em trông như những đứa trẻ đang nghịch đồ trang điểm của mẹ. Tôi cảm thấy bồn chồn, đầu ngón tay liên tục miết vào thành ly. Đồ đạc trong phòng đang chất lộn xộn, chưa xác định món nào nên mang đi và món nào nên bỏ lại. Hàng đống quần áo, khăn mặt, sách và đĩa CD chất cao ngất ngưởng như sắp đổ đến nơi. Nhiều thùng, hộp và vali, cái thì đã đựng đồ phân nửa, cái thì còn bỏ trống, và cũng có cái đã được niêm phong kỹ càng bằng băng keo. Chúng tôi đứng giữa gian phòng bề bộn và phân vân nhìn quanh.

“Chị không biết phải bắt đầu từ đâu luôn”, chị thở dài và ngồi phịch xuống. “Mang đi món nào và làm sao xếp hết mọi thứ đây.”

“Xếp quần áo trước đi chị”, tôi đề xuất, và chị bắt đầu lấy quần áo ra từ ngăn tủ, cuộn quanh một cái ống lớn và xếp vào vali.

“Chị đang nghĩ xem mình cần mấy cái quần jean… Trời cũng sắp trở lạnh rồi… Mình có cần áo ấm không nhỉ?”

Hai chị em tán gẫu với nhau một lúc và khi ngước nhìn lên, tôi thấy chị đang đứng bên trong cánh cửa tủ, cầm một chiếc quần jean. Tôi nhìn lại chiếc vali và nhận ra rằng chúng tôi đã chất vào đó gần hết quần áo của chị. Một vali khác chỉ đựng toàn quần áo lót. Chị nhún vai.

“Chắc chị sẽ khỏi cần giặt đồ trong một thời gian dài nhỉ?”

Tôi bật cười. Có lẽ cả tôi và chị đều ngạc nhiên khi nụ cười của tôi được thay bằng những giọt nước mắt. Chị bước đến ôm chầm lấy tôi, còn tôi thì nghẹn ngào, “Em không thể tin là chị sắp phải đi xa”.

“Chị biết.” Nước mắt chị cũng rưng rưng, và trong phút giây xúc động đó, chúng tôi ôn lại kỷ niệm về những ngày đã qua. Đó là những lần chơi bóng rổ trong đêm, những cuộc đi dạo và trò chuyện râm ran, những lần xem phim và ném bỏng ngô lên màn ảnh.

Cuối cùng hai chị em cũng thôi khóc và ngưng dọn hành lý với lý do là “chị còn hai ngày để thu dọn đồ đạc”. Chúng tôi xuống nhà, nhấm nháp bỏng ngô, uống nước anh đào và xem phim cho đến lúc chia tay.

Tối hôm ấy, tôi nghe lại cuộn băng đã được chị tặng nhân dịp sinh nhật mười sáu tuổi, trong lòng vẫn buồn vì sắp phải xa một trong những người bạn rất thân. Nhưng càng suy nghĩ, tôi càng nhận ra rằng mình không hề mất chị. Loni, người chị vui tính đã dạy tôi nhiều điều trong cuộc sống và giúp tôi trưởng thành, chỉ tạm xa tôi một thời gian để bắt đầu một cuộc sống mới mà thôi.

Ngôi sao trên bầu trời

"Tình bạn nảy sinh vào khoảnh khắc người này nói với người kia, 'Cái gì? Bạn cũng vậy à? Tôi tưởng chỉ có mình tôi mới vậy'."

- C. S. Lewis

Tôi và Lauren quen nhau tại một trại hè vào năm tôi học lớp Năm, khi cả hai chúng tôi đang ngắm sao trời. Tôi đang nằm dõi mắt lên trời đêm và tìm chòm sao Tiểu Hùng thì cô ấy – trong lúc vừa đi vừa ngước mắt tìm chòm sao Lạp Hộ – đã vấp phải tôi và trượt ngã.

"Ôi xin lỗi bạn, chả là mình đang cố tìm chòm sao Lạp Hộ nên…"

Tôi cầm tay cô ấy và chỉ lên trời, "Nó kia kìa".

Cô ấy mỉm cười và giúp tôi xác định vị trí của chòm sao Tiểu Hùng. Đó là khởi điểm của tình bạn giữa chúng tôi – cuộc gặp gỡ tình cờ với một người bạn có chung niềm đam mê tìm hiểu các vì tinh tú.

Trong những ngày hè còn lại, chúng tôi cùng chơi nhảy dây, đi bơi, làm quen với những anh chị hướng dẫn viên dễ thương và say sưa viết nhật ký bên ánh nến. Tình bạn giữa chúng tôi thân thiết qua những trò đùa tinh quái, những cái bắt tay đầy ẩn ý và những lời hứa giữ cho tình bạn mãi lâu bền. Cô ấy đánh bại tôi ở môn cờ vua, còn tôi là nhà vô địch môn cờ tướng. Hai đứa tôi đều sinh vào tháng Sáu, cùng thích đọc sách, xem phim hài và đặc biệt say mê những ngôi sao lấp lánh trên nền trời đêm.

Nhà Lauren và nhà tôi ở cách xa nhau nên chúng tôi ít khi gặp mặt nhau. Tình bạn của chúng tôi được duy trì bằng điện thoại và email. Khi bị tổn thương trong tình yêu, tôi đã gọi điện tâm sự với Lauren lúc hai giờ sáng và cô ấy lặng yên nghe tôi nói bằng tất cả sự đồng cảm; còn khi bố mẹ Lauren ly hôn, cô ấy đã khóc trên vai

tôi vào ngày nghỉ cuối tuần. Khoảng cách địa lý không thể chia cắt tình bạn giữa chúng tôi.

Tuổi mười bảy của chúng tôi sắp trôi qua và trường học cũng sắp nghỉ hè. Đôi lần Lauren và tôi bàn chuyện tham gia trại hè, vả lại lúc này chúng tôi đã đủ tuổi làm hướng dẫn viên nên sẽ có thêm khoản tiền bồi dưỡng. Thế là chúng tôi quyết định trở lại trại hè năm ấy.

Chúng tôi tận hưởng mùa hè giống như lần cắm trại cách đây sáu năm, cùng nhau ngắm sao, thả bè trên sông và làm quen với các bạn hướng dẫn viên dễ thương nhờ món nước trái cây và mấy miếng bánh quy hấp dẫn. Ngày xưa tôi và Lauren chỉ là hai cô bé tinh nghịch, thích thì thầm tâm sự trước khi đi ngủ và viết sai chính tả trong nhật ký. Bây giờ hai đứa đã trưởng thành. Chúng tôi trò chuyện suốt đêm, lắng nghe và khuyên bảo nhau. Đêm cuối cùng ở trại, chúng tôi cầm đèn pha leo lên đỉnh núi Bạc, bò rạp người trên mặt đất đầy cỏ, cùng ôn lại kỷ niệm lần đầu tiên gặp nhau.

“Ngay đằng kia kìa”, tôi nói và đưa tay chỉ cho Lauren nơi hai đứa lần đầu gặp nhau.

“Mình đã vấp phải cậu như thế này này”, Lauren cười và đẩy tôi ngã lăn ra đất.

Chúng tôi nằm ngắm bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, rồi Lauren giơ tay chỉ, “Cậu có nhìn thấy chòm sao đằng kia không? Đó là chòm sao Song Tử đấy”.

Tôi nhìn theo hướng tay bạn mình, “Ở đâu?”.

“Cậu có nhìn thấy hai cái đầu không? Và đôi chân buông xuống… Đấy!”

Tôi nhìn kỹ và đã thấy rõ hình ảnh ấy. Chòm sao đó là hình ảnh hai anh em nắm tay nhau. Tôi chợt nghĩ chòm sao ấy cũng giống như tôi và Lauren, trong cuộc đời mênh mông này chắc chắn sẽ luôn có tôi bên cạnh bạn.

Tình hàng xóm

"Người bạn thật sự luôn hiểu rằng những cử chỉ quan tâm giản đơn có thể làm nên những thay đổi lớn lao."

- Khuyết danh

Một lý do khiến gia đình tôi dọn khỏi căn hộ ngay giữa trung tâm thành phố Chicago ra ngoại ô là chúng tôi hy vọng tìm thấy cho các cô con gái của mình những người "láng giềng" đúng nghĩa. Với tôi, điều đó đồng nghĩa với một nơi mà những người hàng xóm không chỉ đơn thuần là biết nhau mà còn quan tâm lẫn nhau và sẵn sàng chia sẻ một lon bột hoặc một tách trà.

Để giảm bớt cảm giác lạ lẫm cho hai con gái Anna, mười tuổi, và Rachael, bảy tuổi, vợ chồng tôi cho phép hai đứa nuôi chú chó tên Jack màu vàng nâu thuộc giống chó chăn cừu. Hóa ra không chỉ các con tôi thích Jack mà cả những đứa trẻ hàng xóm cũng rất thích. Khi các con tôi dắt Jack đi dạo loanh quanh, bọn trẻ gần đấy rất thích thú với chú chó và tất nhiên là bắt đầu làm bạn với hai cô chủ của Jack.

Anna và Rachael nhanh chóng làm quen với hầu hết trẻ con trong xóm. Tụi nhỏ trượt pa-tin lên xuống lề đường và chơi trò trốn tìm. Người lớn cũng viếng thăm lẫn nhau, và vợ chồng tôi phát hiện ra có nhiều người có những điểm tương đồng với mình.

Chúng tôi để ý đôi vợ chồng sống trong ngôi nhà bên kia đường chẳng bao giờ ra ngoài. Ngôi nhà của họ cũng có vẻ gì đó khác thường. Những cánh cửa sổ luôn đóng kín và họ ít khi nào cắt cỏ. Ngôi nhà không hề xấu, chỉ là nó không được chăm sóc chu đáo như những ngôi nhà khác trong khu phố. Bọn trẻ quanh đấy kể cho các con tôi nhiều chuyện về cặp vợ chồng già sống trong căn nhà đó.

"Ông bà đó đáng sợ lắm", hai anh em sinh đôi ở nhà kế bên kể.

“Khi chúng mình bấm chuông xin quyên góp quần áo cũ cho Hội Chữ thập đỏ ở trường, ông già ra mở cửa và giữa lúc trời nóng như đổ lửa mà ông ấy lại đi mặc quần áo dài lượt thượt trông rất kỳ quái. Chúng mình nhìn vào trong nhà thì thấy tối đen như mực, chỉ trừ một ngọn nến cháy leo lét ở phòng khách”.

Cũng như những người mẹ khác, tôi luôn nhắc con mình không được vô lễ với người lớn. Khi vô tình nghe bọn trẻ vừa chơi nhảy dây vừa nhại bài hát chọc ghẹo bà lão – “Bà Feldman, răng vàng khè, đi xuống hè, gặp bạn bè…” – tôi liền nhắc tụi nhỏ ngừng ngay. Một buổi tối gần cuối hè, khi Rachael vừa mở cổng thì Jack vừa sủa vừa vui sướng chạy lòng vòng. Nhưng không biết vì lý do nào đó, thay vì chạy theo bọn trẻ, nó lại chạy về hướng căn nhà chẳng bao giờ vui vẻ tiếp đón nó. Lờ đi lệnh của tôi, nó băng qua đường, chạy qua lối đi bộ tới thẳng cửa trước nhà đôi vợ chồng già lạ lùng nọ.

Tôi chạy vội theo Jack, nhưng đột nhiên ngừng lại khi bà Feldman xuất hiện ở cửa, tay lăm lăm cây chổi xua con chó của chúng tôi. Jack sợ hãi chạy về ngồi xuống bên chân tôi.

Tôi phải làm gì bây giờ? Mang Jack về thẳng nhà hay xin lỗi người hàng xóm đang đứng run rẩy ở bậc cửa với gương mặt hoảng hốt?

Một giây sau, chồng và con tôi đã đứng ngay cạnh tôi còn ông Feldman cũng xuất hiện, vòng tay sau lưng vợ và đưa bà vào nhà. Cánh cửa đóng sầm lại.

Đêm đó, tôi trằn trọc suy nghĩ và quyết định sáng hôm sau sẽ cùng các con sang nhà bên ấy. Khi ông Feldman mở cửa, tôi bỗng ước chi mình có mang theo một món gì đó, một cái bánh chẳng hạn. Tôi sợ ông sẽ đóng cửa ngay khi nhìn thấy chúng tôi.

Nhưng không.

“Chúng cháu đến để xin lỗi bác và bác gái vì đã để con chó làm bác ấy sợ. Chúng cháu hứa là sẽ không để chuyện này lặp lại nữa.”

Phía sau người đàn ông khắc khổ này là căn nhà tối đen như mực, đúng y như lời đám nhóc hàng xóm đã nói. Nhưng tôi còn trông thấy một thứ khác. Phía trên ngọn nến, trong một khung ảnh bằng bạc nhỏ, là tấm hình cũ của một bé gái.

Ông Feldman không nói gì thêm. Sau lưng ông, bà vợ xuất hiện từ bóng tối. Bà nhìn xuống hai đứa con gái của tôi và mỉm cười.

Trong lúc đi bộ về nhà, tôi biết mình cần phải nói với các con nhiều điều. Chúng tôi ngồi bên bàn bếp và tôi nói rằng có lẽ ông bà Feldman là những người sóng sót sau chiến tranh tàn khốc. Điều này giúp giải thích cho sự trầm lặng của họ. Những bộ đồ dài tay họ mặc có lẽ là để che giấu các con số bị xăm lên người trong những ngày bị giam giữ ở các trại tập trung. Tôi giải thích cho các con biết ngọn nến trong phòng khách là một cách tưởng niệm theo phong tục của người Do Thái; chúng tôi cũng nói về bức hình của bé gái trong nhà họ.

Dường như suy nghĩ và tình cảm của bọn trẻ đã thay đổi sau buổi hôm ấy. Hai cậu bé sinh đôi thay nhau sang cắt cỏ phụ ông bà Feldman. Thư báo của họ không còn bị ném trên đường nữa mà được đặt ngay ngắn giữa cái mành sáo và cửa trước. Những người hàng xóm còn đặt một chậu hoa phong lữ trước hiên nhà họ. Bà Feldman đã bắt đầu bước ra ngoài để tưới nước cho chậu hoa. Trẻ con đạp xe ngang nhà đều vẫy tay chào bà, và bà cũng vẫy tay đáp lại.

Tiết trời dần mát mẻ và cây bắt đầu thay lá. Một tối, gia đình chúng tôi cùng nhau dắt Jack ra ngoài đi dạo. Vừa ra khỏi cửa, chúng tôi thấy ông bà Feldman cũng ra khỏi nhà. Những người hàng xóm của chúng tôi mỉm cười, vẫy tay chào và đi tiếp. Chúng tôi đã dành cho nhau những điều đặc biệt: Ông bà Feldman giúp chúng tôi hiểu về quá khứ, còn chúng tôi giúp họ tìm thấy tương lai.

Bạn thân nhất của tôi

"Không phải ai cũng hiểu được tình chị em chân thành có thể sâu đậm đến mức nào."

- Margaret Courtney

Tôi vẫn luôn ganh tị với Ellen – người chị cả trong nhà. Chị xinh đẹp, thân thiện và hoàn hảo về mọi mặt. Tôi tin chắc một điều là mẹ thương chị ấy nhất nhà. Tất cả thay đổi hẳn khi chị Ellen sinh một bé gái xinh xắn tên là Jillian.

Từ khi mới sinh, Jillian đã chiếm trọn tình cảm và suy nghĩ của tôi. Chỉ là dì nhưng tôi cảm thấy hãnh diện như thể tôi là mẹ của Jillian. Điều tuyệt vời nhất là tôi và Jillian được hưởng trọn niềm vui của mối quan hệ dì – cháu chứ không phải là những áp lực nặng nề của mối quan hệ cha mẹ và con cái. Tôi luôn vui cười với Jillian và chưa bao giờ nổi giận với Jillian khi con bé không làm bài tập về nhà hay gây chuyện với mấy đứa em họ. Người ngoài nhìn vào cứ tưởng Jillian là con gái tôi.

Có lần Jillian nói, "Dì Benita thật là dễ mến, chẳng bù với mẹ con". Tôi vô cùng vui sướng khi nghe những lời đó, nhưng trong thâm tâm, tôi chợt cảm thấy có lỗi vì đã hưởng trọn tình yêu thương tuyệt đối của Jillian, thứ tình cảm mà lẽ ra chị tôi phải được hưởng.

Khi Jillian mới sinh, các bác sĩ chẩn đoán con bé bị bệnh xơ nang. Ellen đón nhận tin đó với ý chí quyết tâm cùng con chiến thắng bệnh tật. Ban đầu, căn bệnh chưa ảnh hưởng nhiều đến Jillian. Con bé ho nhiều, nhưng những cơn ho đó không cản trở con bé có một tuổi thơ hồn nhiên như bao đứa trẻ khác. Cha mẹ của những đứa trẻ khác nhiều lần chỉ trích Ellen vì dám để con họ chơi chung với Jillian. Những lần như vậy, Ellen cũng chẳng buồn giải thích rằng những cơn ho của Jillian không phải là do cảm cúm.

Những năm tháng đó, cuộc sống của gia đình tôi không một chút bình yên. Mỗi lần Jillian bị cảm cúm thì mọi chuyện không hề đơn giản chút nào. Nhiều lúc con bé phải mang mặt nạ ô-xy, có khi phải nhập viện vài ngày. Dạo đó, Jillian ra vào bệnh viện thường xuyên như đi chợ. Và còn những lần thử máu nữa. Lần nào đi khám bác sĩ thì con bé cũng phải thử máu. Con bé khóc giẫy lên, chân đạp lung tung, tìm mọi cách để chạy trốn. Jillian rất ghét và rất sợ phải lấy máu. Không lời ngon ngọt hay món đồ chơi nào có thể đem dụ được bé chịu đưa cánh tay ra. Chỉ những khi tôi có mặt ở đó thì mọi chuyện mới không đến nỗi nào. Những lúc đó, Jillian vẫn kháng cự, nhưng không kịch liệt như những lần không có tôi.

Căn bệnh này khiến Jillian thường xuyên phải nghỉ học. Rõ ràng là Jillian không thể có một cuộc sống bình thường như những đứa trẻ khác, nhưng Ellen vẫn không mảy may có ý định đầu hàng căn bệnh này. Chị tôi nói rằng Jillian không nên bị xem là trường hợp cần sự chú ý đặc biệt.

Jillian càng lớn thì hai dì cháu tôi càng thân thiết với nhau hơn. Con bé tâm sự với tôi những chuyện mà nó không bao giờ nói với mẹ. Điều này làm tôi cảm thấy mình thật đặc biệt. Mỗi lần tôi bước vào phòng, mặt Jillian bừng sáng và con bé reo lên "Dì Benita", cứ như sự có mặt của tôi hiệu quả hơn bất cứ liều thuốc nào. Tôi nghĩ điều này có thể khiến Ellen có đôi chút ganh tị. Thế cũng tốt. Đôi khi trong những lúc hẹp hòi theo kiểu trẻ con, tôi nghĩ đó chính là sự trả thù của tôi với Ellen vì chị ấy luôn hơn tôi ở mọi mặt. Giờ đây, tôi là kẻ mạnh hơn. Tôi có cái mà chị ấy luôn muốn có – đó là sự tin tưởng của Jillian.

Nhưng khi dẹp cảm xúc trẻ con đó qua một bên, tôi nhận ra rằng Jillian chính là cầu nối giữa tôi và Ellen. Hai chị em tôi không có nhiều điểm chung cho đến khi Jillian ra đời. Bây giờ chúng tôi thường xuyên nói chuyện và gọi điện cho nhau hơn. Jillian trở thành trọng tâm của các cuộc trò chuyện của chị em tôi.

Tình trạng của Jillian bắt đầu xấu đi. Con bé phải thường xuyên nhập viện và nằm lại điều trị lâu hơn. Cả nhà rất sợ mỗi khi bệnh của con bé trở nặng. Chúng tôi ngồi xung quanh Jillian, nghĩ đến khả năng xấu nhất có thể xảy ra nhưng trong thâm tâm vẫn không thể chấp nhận. Không ai nhắc đến kết cục tất yếu của căn bệnh này, nhưng mỗi người đều hiểu rằng đó là thực tế phải đối diện.

Chị tôi mệt mỏi và già đi trông thấy. Những căng thẳng về cả tinh thần và thể chất bào mòn sức khỏe của chị nhưng chị tôi vẫn

quyết không từ bỏ hy vọng. Tôi không hiểu sao chị có thể mạnh mẽ như thế trong khi chị biết rằng con mình sẽ không bao giờ sống được đến tuổi trưởng thành, rằng cứ mỗi ngày trôi qua là thời điểm xa con lại thêm gần. Ấy vậy mà chị vẫn quyết không từ bỏ hy vọng. Chị vẫn giữ thái độ tích cực, cho dù gần như chẳng còn lý do nào để lạc quan. Dần dần, người chị mà tôi vẫn luôn ganh tị dần trở thành một người hùng trong mắt tôi.

Cách duy nhất để tôi lý giải cho sự ra đi của Jillian là mọi việc xảy ra đều có lý do của nó. Jillian đã đưa chị em tôi xích lại gần nhau hơn, buộc chúng tôi phải cùng nhau chia sẻ hạnh phúc, sức mạnh và nỗi buồn.

Giữa chúng tôi đã hình thành một mối liên kết bền chặt hơn mọi thứ trên đời. Chúng tôi thật sự yêu thương và trân trọng nhau. Nếu không có sự ra đời và… ra đi của Jillian thì tôi không biết mọi chuyện có trở nên như vậy không. Tất nhiên đó không thể là lý do hợp lý cho sự ra đi của một đứa trẻ, nhưng cuộc sống vốn luôn bí ẩn như vậy. Tất cả những gì tôi biết là trước khi Jillian ra đời, tôi có một người chị, và giờ đây tôi có một người bạn thân.

Những người bạn của tôi

"Có những tình bạn mãi in dấu trong trái tim chúng ta và sẽ không bao giờ bị xóa nhòa bởi thời gian hay khoảng cách."

– Dodinsky

Những người bạn của tôi có những việc làm tuy nhỏ bé nhưng lại khiến tôi nhớ mãi.

• Ruby và Paddy – những người bạn hàng xóm – luôn giúp tôi trông chừng nhà cửa và vườn tược mỗi khi tôi vắng nhà. Nhờ đó, tôi luôn cảm thấy an tâm trong những dịp công tác hay thăm viếng bạn bè, người thân ở xa.

• Cô bạn Diana của tôi thường ghé tặng tôi một bó hoa hái trong vườn nhà cô ấy mỗi khi dắt chú chó cưng đi dạo.

• Anh bạn họa sĩ Antonette đã làm những quả trứng bằng giấy bồi như trong thần thoại và đặt chúng vào một chiếc giỏ rồi đặt ở bậc thềm nhà tôi trước lúc bình minh của ngày lễ Phục sinh, chỉ để chúc tôi một ngày lễ Phục sinh thật ý nghĩa.

• Suốt hai mươi năm qua, cô bạn Joan luôn động viên tôi trong những lúc tôi thất vọng và tưởng chừng như muốn từ bỏ tất cả. Tôi có thể viết cả một cuốn sách về những điều tốt đẹp mà mình đã học được từ cô ấy.

• Anita luôn ra tận sân bay đón tôi bất kể đêm khuya mỗi khi tôi đến làm việc tại thị trấn nơi cô ấy ở. Và nếu phải ra ngoài, Anita luôn để lại chìa khóa ở một chỗ nào đó để tôi có thể vào ở nhà cô ấy lúc nào cũng được.

Bạn có nhận thấy những người bạn này có điểm gì chung không? Họ hiểu rằng những việc họ làm chỉ là những điều nhỏ bé nhưng lại là cách thể hiện tình cảm thật nhất. Những điều tưởng như rất

giản đơn ấy đã mang lại niềm vui lớn lao cho cuộc sống của tôi.

Những người bạn khi làm mẹ

"Món quà quý giá nhất của cuộc sống chính là tình bạn, và tôi đã may mắn nhận được món quà đó."

- Hubert H. Humphrey

Tôi có nhóm bạn gái thân nhau từ thuở còn đi học, và giờ đây dường như chúng tôi càng trở nên thân thiết hơn khi tất cả đều đã làm mẹ.

Trước khi có con, chúng tôi sống một cuộc sống năng động, đầy hoài bão và khao khát vươn lên để giành được một vị trí trong xã hội. Giờ đây, chúng tôi đều đã cắt tóc ngắn, có chung những mối lo toan cho gia đình và tận hưởng những niềm vui kỳ diệu mà những đứa con trong tổ ấm của mình mang lại.

Những người bạn này đã giúp cuộc đời tôi trở nên đáng sống hơn. Những khi tôi cảm thấy căng thẳng vì cuộc sống gia đình, họ giúp tôi quên đi mệt mỏi bằng cách cùng tôi ôn lại những kỷ niệm vui thời đi học. Khi tôi bận công chuyện và phải vắng nhà, họ làm tôi cảm thấy yên tâm vì biết các con mình sẽ được chăm sóc chu đáo như trong vòng tay mẹ. Những lúc tôi buồn, họ sẽ giới thiệu cho tôi những bộ phim hay nhất để xem rồi khóc cho thỏa thích. Họ luôn ở bên cạnh để động viên và tiếp thêm sức mạnh cho tôi trong những lần con tôi ngã bệnh. Họ cũng cho tôi lời khuyên khi lần đầu tiên tôi đi họp phụ huynh cho con ở trường.

Với sự thấu hiểu sâu sắc, họ vẫn kiên nhẫn lắng nghe ngay cả khi tôi không có cùng quan điểm với họ. Chúng tôi thường có những cuộc trò chuyện dường như chẳng bao giờ dứt trong nhiều năm về cùng một chủ đề là gia đình và con cái. Chúng tôi rất hạnh phúc khi ở bên nhau, dù là để giúp nhau lau dọn nhà cửa, sắp xếp lại quần áo trong tủ hay dọn cỏ ngoài vườn.

Chúng tôi từng chỉ nhau những cách chữa những bệnh vặt bằng

thực phẩm và các loại thảo dược trong vườn, cùng chia sẻ những mẹo vặt gia đình mà bất kỳ người nội trợ nào cũng muốn biết và giúp nhau tiết kiệm tiền bằng cách làm đẹp cho nhau tại nhà.

Khi cùng nhau nỗ lực chăm sóc và dạy dỗ những đứa con thân yêu, chúng tôi hiểu rằng những người mẹ chúng tôi đang cùng nhau tạo ra tương lai của thế giới này.

Một người bạn

"Một người bạn tốt cũng giống như cỏ bốn lá; bạn phải khó khăn lắm mới tìm thấy họ và thật may mắn khi có họ trong đời."

- Tục ngữ Ireland

Có những người bạn đến bên đời ta rồi ra đi. Giây phút chia tay dù buồn đau nhưng ta vẫn cảm thấy thanh thản, vì ta biết mình đã trao đi cũng như nhận lại một tình cảm rất chân thành. Tôi cũng từng có một tình bạn như thế, đó là tình bạn của tôi và Sue.

Là y tá của một bệnh viện địa phương, tôi có nhiệm vụ hỗ trợ tổ chức các buổi hội thảo phổ biến kiến thức cho bệnh nhân sắp xuất viện. Sue là chuyên gia dinh dưỡng của khoa ung thư, và cô thường tham gia các buổi hội thảo này. Sue rất yêu quý và tận tâm với các bệnh nhân. Cô không quản ngại khó khăn tìm đến tận nhà bệnh nhân để động viên họ tuân thủ đúng chế độ ăn uống đặc biệt trong quá trình điều trị ung thư. Từ những chia sẻ trong công việc, chúng tôi tìm thấy ở nhau sự đồng cảm và đó cũng là khởi đầu cho một tình bạn đẹp, tình bạn đã giúp tôi vượt qua bao khúc quanh cuộc đời.

Mọi người nói rằng chúng tôi ngày càng trông giống nhau. Một số người còn tưởng chúng tôi là chị em ruột.

Thời gian cứ thế trôi qua và tình bạn giữa hai chúng tôi ngày thêm bền chặt. Sue chia sẻ cùng tôi mọi chuyện lớn nhỏ trong cuộc sống. Dạo tôi cưới, tôi muốn tổ chức tiệc ngoài trời nhưng lại sợ mưa. "Sao cậu không tổ chức trong nhà? Mình sẽ giúp cậu trang trí nhà thật đẹp", Sue đề nghị. Hôm đó, cô ấy còn đứng ra phụ vợ chồng tôi tiếp khách. Sue đã làm cho ngày vui của chúng tôi trở thành một kỷ niệm không thể nào quên. Sáu năm sau, cô ấy một lần nữa đón khách khứa đến mừng đầy tháng con gái duy nhất của tôi.

Nhưng đời có lúc vui thì cũng phải có lúc buồn.

“Chắc Poopsie không thể qua khỏi”, Sue khóc nức nở khi chú chó yêu quý của cô ấy bị một chiếc xe tông trúng.

Hai đứa tôi đưa Poopsie đến bác sĩ thú y. Poopsie đã sống sót một cách thần kỳ nhưng vẫn còn rất yếu. Lúc đó tôi mới thấy kiến thức y tá của mình thật có ích. Tôi chỉ cho Sue cách chăm sóc chú chó nhỏ cho đến khi nó phục hồi hoàn toàn. Chẳng bao lâu sau, chú mèo mười sáu tuổi tên Grace của tôi qua đời. Tôi đau buồn khôn xiết, nhưng nhờ Sue ở bên an ủi mà tôi cảm thấy nguôi ngoai phần nào.

Những bi kịch sau đó còn đáng sợ hơn.

Sue bảo đôi lúc cô tự nhiên thấy những tia sáng chạy vút qua trong mắt. Kết quả kiểm tra cho thấy Sue mắc một dạng ung thư mắt rất hiếm gặp. Bác sĩ tiên lượng bạn tôi chỉ sống được tối đa mười năm nữa. Sau ca phẫu thuật, tôi vừa nhỏ mắt vừa động viên Sue, “Cậu nhớ ăn nhiều thực phẩm chống ô-xy hóa nhé. Hệ miễn dịch của cậu phải khỏe thì mới có thể chống lại căn bệnh”.

Cô ấy mỉm cười và nói, “Mình tin là chỉ cần tuân theo một chế độ ăn cân bằng là đủ khỏe rồi”. Cô bạn chuyên gia dinh dưỡng lạc quan chẳng màng đến lời khuyên của tôi.

Không lâu sau, đến lượt tôi gặp chuyện không hay. Tôi phát hiện mình có một khối u trong ngực. Mặc dù tôi quyết định một mình đến cái phòng siêu âm lạnh lẽo đó để theo dõi bệnh, chẳng hiểu sao Sue lại biết tôi ở đó. “Mình không muốn để cậu đến đây một mình”, thế là cô ấy cùng ngồi chờ với tôi. Mấy tuần sau, Sue lại xuất hiện trong khu ngoại trú của bệnh viện, tay cầm bó hoa, miệng mỉm cười với tôi. Cô ấy chẳng bao giờ quên đến thăm tôi.

“Mẹ Sue vừa qua đời trong một tai nạn giao thông”, tôi nhận được tin dữ qua điện thoại. Tôi vô cùng bàng hoàng, không thể tin đó là sự thật. Mới mấy ngày trước tôi còn ngồi ăn tối với bác ấy.

Hai đứa tôi nắm chặt tay nhau đến xác nhận thi hài bà ở nhà xác. Mất mát này thật sự quá lớn và vết thương trong lòng bạn tôi dường như không thể nào lành được. Sự hồ hởi và nhiệt tình với cuộc đời của Sue giảm hẳn. Từ giờ, cô ấy sẽ phải sống mà không có mẹ – người ủng hộ nhiệt thành nhất của cô.

Sue đam mê chụp ảnh và trở thành nhiếp ảnh gia nghiệp dư. Giờ đây bao nhiêu kỷ niệm của chúng tôi được ghi vào trong những

tấm ảnh chụp – minh chứng cho tình bạn tuyệt vời của hai đứa.

Hai tuần sau, cô ấy xuất hiện với một album ảnh và một tin buồn: căn bệnh ung thư của Sue lại tái phát. Năm nay đã là năm thứ mười một tính từ lần chẩn đoán đầu tiên. Bụng cô ấy sưng to vì di căn ở gan. Cô ấy lúc nào cũng cảm thấy đau đớn nhưng vẫn mặc những cái quần màu sáng có băng nịt bụng.

Một buổi sáng thứ Hai, Sue gọi điện nhờ tôi đưa đến bệnh viện. Tôi tức tốc lái xe đến nhà cô ấy. Chúng tôi đi dạo trong sân một lúc, ôn lại những kỷ niệm ngày xưa của hai đứa. Cuối cùng, Sue nói, "Mình sẵn sàng rồi. Chắc đây là lần cuối cùng mình được nói chuyện với cậu". Tôi lo sợ điều xấu nhất sẽ xảy ra.

Các bác sĩ giỏi nhất đã cố gắng hết sức trong điều kiện điều trị tối tân nhưng tình trạng của Sue cứ xấu dần đi. Chỉ sau đó vài tuần, Sue liên tục rơi vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê. Tôi túc trực bên giường bệnh và Sue nhận ra tôi. Khi tôi nắm lấy tay Sue, cô ấy nói rằng cô ấy rất quý tôi. Tôi thì thầm với Sue rằng cô ấy sắp được gặp lại mẹ và rằng tôi sẽ không quên những khoảng thời gian chúng tôi bên nhau. Hai ngày trước lễ Giáng sinh, thiên đàng có thêm một thiên thần, còn cuộc sống của tôi thì không bao giờ trọn vẹn như trước nữa.

Hai gia đình

"Trong giàu sang bạn bè biết ta; trong gian nan ta hiểu bạn bè."

- Khuyết danh

Một gia đình di cư từ Nhật Bản đến San Francisco vào những năm đầu thế kỷ 20. Tại đây, họ lập nên một nông trại hoa hồng và ngày ngày đem hoa ra chợ bán.

Gia đình thứ hai đến từ Thụy Sĩ và đã nhập quốc tịch Mỹ. Gia đình này cũng rất gắn bó với nghề trồng hoa hồng. Những người dân ở San Francisco không ai là không biết đến những cành hồng xinh tươi cũng như sự gắn bó với nghề của hai gia đình này.

Họ đã là hàng xóm của nhau trong suốt bốn mươi năm. Những người con trai nối nghiệp cha mình trông coi nông trại của gia đình. Rồi biến cố xảy ra. Ngày 7/12/1941, quân đội Nhật tấn công Trân Châu Cảng vốn thuộc quyền cai quản của Mỹ. Gia đình người Nhật bị giam giữ tại trại lính của quân đội Mỹ và buộc phải trả lời các câu hỏi để lấy lời khai. Gia đình người Thụy Sĩ vẫn bình an và tự nguyện trông coi vườn hoa giúp người bạn hàng xóm của mình. Không lâu sau, gia đình người Nhật bị đưa tới một vùng đất cằn cỗi ở Granada, bang Colorado. Họ sống trong một căn lều nhỏ, bao quanh bởi hàng rào thép gai và lính canh gác.

Năm tháng cứ thế trôi qua. Gia đình người Thụy Sĩ chuyển sang trồng hoa trong nhà kính, và họ làm việc đến mười sáu – mười bảy giờ mỗi ngày vì phải chăm sóc đồng thời hai vườn hoa. Cuối cùng thì chiến tranh cũng kết thúc, và gia đình người Nhật được trả tự do.

Điều gì đang chờ đợi họ ở sân ga? Đó là gia đình người hàng xóm người Thụy Sĩ tốt bụng. Hai gia đình cùng trở về nhà trong niềm hân hoan vui sướng. Về đến nông trại, gia đình người Nhật vô cùng ngạc nhiên trước cảnh tượng họ nhìn thấy: Vườn hoa của họ

không chỉ vẫn xanh tốt và nở hoa, mà nó còn được quét dọn sạch sẽ.

Một ngày nọ, gia đình người Nhật nhận được một khoản tiền từ ngân hàng gửi đến, đó là khoản lợi tức từ nông trại của họ trong những năm họ vắng nhà. Trên bàn ăn của họ, một bình hoa đầy những nụ hồng đỏ chúm chím như chào đón họ trở về, đó chính là món quà của gia đình hàng xóm dành cho người bạn của mình.

Người bạn đích thực

"Nhiều người muốn đi cùng bạn trên chiếc xe sang trọng, nhưng người bạn cần là người sẵn sàng bước xuống đi bộ cùng bạn khi chiếc xe kia bị hỏng."

- Oprah Winfrey

Chuông cửa lại reo. Ảnh hưởng của thuốc giảm đau làm cho đầu óc tôi choáng váng và bước đi chậm chạp hẳn. Tôi yếu đến mức không giơ nổi cánh tay, chỉ tựa người vào tường và mở khóa. Một mái tóc vàng hiện ra.

"Mọi chuyện vẫn ổn chứ?", mái tóc vàng mỉm cười trong khi nhẹ nhàng dìu tôi trở về giường.

"Đây là Victoria hay Anna ấy nhỉ?" Tôi cũng không biết nữa. Kể từ khi bị tai nạn, mọi thứ đối với tôi trở nên cứ mờ mờ ảo ảo. Tôi biết là có rất nhiều người đến nhà mình nhưng mãi sau này tôi mới biết đó là những người bạn gái thay phiên nhau đến chăm sóc tôi.

Tôi bị tai nạn ô-tô vài ngày trước lễ Giáng sinh và được đưa về căn hộ của mình với nhiều vòng băng quấn trên đầu và một cánh tay bó bột. Tôi sống cùng Stacey, một cô bạn rất dễ thương, nhưng vì quá bận rộn với cuộc sống riêng, chúng tôi không có mấy thời gian trò chuyện với nhau. Stacey là một trong số ít người biết về tai nạn của tôi, vì tôi không muốn làm phiền bạn bè của mình trong những ngày cuối năm bận rộn này.

Trong cảm giác mơ hồ chếnh choáng khi mới về nhà, tôi nhớ là Stacey vô cùng lo lắng cho tình trạng sức khỏe của tôi.

"Cậu ấy sẽ nằm ở phòng mình", Stacey nói với David, người bạn lái xe đưa tôi từ bệnh viện về và là người duy nhất được biết về tai nạn của tôi. "Giường của mình thấp hơn giường cậu ấy, vậy nên nằm ở đây sẽ tiện cho cậu ấy lên xuống hơn."

Đầu óc tôi vẫn mơ màng vì thuốc nên tôi không hiểu điều gì đang xảy ra và cũng quá yếu nên không thể kêu ca hay phản đối gì. Mọi người dìu tôi lên giường của Stacey và chẳng mấy chốc, tôi đã ngủ thiếp đi.

Sau này tôi mới nghe kể lại là Stacey đã hỏi David xem bác sĩ căn dặn tôi cần điều trị như thế nào. Cô ấy cũng tìm số điện thoại trong sổ tay của tôi và gọi điện cho tất cả bạn gái của tôi. Gia đình tôi ở cách đây đến hàng ngàn cây số nên Stacey và những người bạn khác đã thay phiên nhau chăm sóc tôi. Họ không bao giờ để tôi phải ở một mình quá lâu.

Bạn bè thay nhau đến thăm. Người thì nấu ăn cho tôi, người thì đưa tôi ra ngoài hiên hít thở không khí trong lành, người thì đơn giản là đến trò chuyện cho tôi đỡ buồn. Nhưng phần lớn thời gian tôi vẫn ở với Stacey. Stacey không phải là chị em ruột, cũng không phải người thân họ hàng của tôi nhưng cô ấy đối xử với tôi rất tốt. Qua chuyện này, hai chúng tôi ngày càng thân thiết hơn và có thể nói chuyện với nhau hàng giờ liền. Hóa ra chúng tôi không chỉ giống nhau về hoàn cảnh gia đình mà còn có rất nhiều sở thích và ý kiến giống nhau.

Giờ đây khi đã bình phục hoàn toàn, cuộc sống của tôi thay đổi hẳn so với trước đây. Tôi dành nhiều thời gian cho bạn bè hơn – đặc biệt là với Stacey. Tôi vẫn thầm cảm ơn tai nạn ấy vì nó mang đến cho tôi một người bạn tuyệt vời – người đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống mới của tôi.

Điều kỳ diệu của tình bạn

"Đôi khi, ở bên những người bạn thân là tất cả những gì bạn cần để chữa lành nỗi đau."

– Khuyết danh

Tôi muốn bạn biết rằng tôi thật sự hạnh phúc khi có một người bạn như bạn. Trái tim tôi có thể cảm nhận được tình cảm chân thành mà bạn dành cho tôi. Tôi luôn an lòng khi có bạn ở bên vì tôi biết bạn sẽ lắng nghe khi tôi tâm sự, chia sẻ khi tôi gặp đau khổ cũng như vui mừng khi tôi hạnh phúc.

Điều tuyệt vời nhất trong tình bạn của chúng ta là mỗi khi bên nhau, tôi và bạn đều có thể thoải mái nói lên suy nghĩ của mình. Việc chung nhau niềm vui và chia nhau nỗi buồn đã trở thành một điều hết sức tự nhiên với chúng ta. Mỗi phút giây có bên cạnh bạn, tôi luôn cảm thấy thanh thản và bình yên vì tôi không phải cố giấu đi cảm xúc của mình. Ngay cả lúc không ở cạnh nhau, tuy không thể lấp đi nỗi nhớ bạn trong tim, nhưng tôi vẫn cảm thấy ấm áp và hạnh phúc bởi tôi biết bạn không bao giờ rời xa hay bỏ rơi tôi.

Tình bạn của chúng ta rất quan trọng đối với tôi. Đó là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi. Đôi khi, tôi nghĩ rằng bạn chính là món quà mà cuộc sống đã ưu ái dành tặng cho tôi. Có bạn, ngày dài mệt mỏi bỗng trở nên nhẹ nhàng hơn, và nỗi đau dường như cũng dịu bớt. Cảm ơn bạn, người bạn thân nhất của tôi.

Kỷ niệm

"Khi gieo những hạt giống của tình bạn, chúng ta sẽ gặt hái những bông hoa của niềm vui."

- Lois L. Kaufman

Hai tuần trước lễ họp mặt kỷ niệm hai mươi năm ra trường, tôi cứ nôn nao mong chờ được gặp lại các bạn. Tôi đã không đến buổi họp mặt kỷ niệm mười năm vì lúc đó tôi quá tham công tiếc việc nên không kịp quay về họp mặt cùng các bạn.

Ngày xưa, tôi nổi tiếng với mái tóc dài nhất trường, vậy nên vào ngày gặp lại, các cô bạn cùng lớp thảng thốt, "Cậu cắt tóc rồi sao!". Hai năm trước tôi đã quyết định cắt ngắn vì mái tóc hoa râm mà cột kiểu đuôi ngựa thì chẳng hợp chút nào.

Những người bạn của tôi đều đã trưởng thành và có một địa vị nhất định trong xã hội, có người là trưởng ban biên tập một tờ báo lớn, có người là giảng viên đại học, người thì là đạo diễn nổi tiếng. Tuy nhiên trong buổi họp mặt đó, tất cả chúng tôi đều như được trở lại làm những cô cậu học trò với những cảm xúc và tình bạn ngày xưa.

Buổi họp mặt cho tôi những niềm vui bất ngờ và những ngạc nhiên thú vị. Cậu học trò gầy nhom ngày nào nay đã là một tổng giám đốc đĩnh đạc và tự tin. Anh đã kết hôn với cô bạn cùng lớp, một cô gái rụt rè ít nói. Cô bạn ấy ngày xưa rụt rè ít nói bao nhiêu thì bây giờ nói năng lôi cuốn và tự tin bấy nhiêu.

Còn cô bạn điệu đàng nhất lớp chúng tôi giờ đã có sáu đứa con và đang sống rất hạnh phúc bên gia đình. Một trong những chàng trai nổi tiếng phá phách hồi ấy hiện đang là người phụ trách quản chế những thanh thiếu niên hư hỏng. Anh chàng nói năng thô lỗ ngày xưa cũng đã trở thành một người chồng, người cha đầy trách nhiệm.

Song, có những điều không bao giờ thay đổi. Chúng tôi vẫn nhắc đến các thầy cô ngày ấy với tất cả lòng kính yêu và trân trọng. Cô hoa khôi của lớp ngày nào vẫn xinh đẹp và khiêm tốn. Quan trọng hơn hết là tất cả chúng tôi vẫn là những người bạn thân thiết như chưa từng có hai mươi năm xa cách.

Trong suốt hai mươi năm qua, chúng tôi đã trải qua nhiều thăng trầm trong cuộc sống. Chúng tôi từ khắp nơi trên thế giới tề tựu về đây để cùng ôn lại những kỷ niệm, để nhớ về những người bạn vẫn sống mãi trong ký ức chúng tôi – những người đã không may qua đời vì bạo bệnh hay những tai nạn vô tình. Chúng tôi đã đủ chín chắn để biết trân trọng những tình bạn quý báu, để hiểu rằng cuộc sống vốn nhiều bất trắc và đôi khi thật ngắn ngủi cũng như để nhắc nhở nhau sống thật tốt khi còn có thể.

Những quả bí nhiệm màu

"Đôi khi những điều nhỏ bé ta làm cho người khác có thể khiến cuộc sống của chúng ta thay đổi một cách kỳ diệu."

- Margaret Cho

Nhiều năm trước, tôi chuyển đến sống ở Minnesota, trong một khu rộng lớn mà nhà nào cũng có một mảnh vườn kiểu cổ. Vì Minnesota chỉ có một mùa ngắn ngủi thích hợp cho việc trồng trọt nên thật khó để trồng được loại cây trái gì ở đây, ngoại trừ giống bí. Những dây bí mọc rất nhanh và rất sai quả; thậm chí đến đầu mùa năm sau, chúng còn có thể tự mọc nếu bạn vô tình vứt một trái bí đâu đó trong vườn.

Năm ấy, chúng tôi trồng được rất nhiều bí và đem biếu cho tất cả hàng xóm láng giềng, bạn bè cũng như đồng nghiệp của mình. Chúng tôi cũng nhận lại nhiều món quà khác – đôi khi là những lời mời ăn tối với món bí xanh dồn thịt trông thật ngon lành hay những bát canh bí ngọt mát, thỉnh thoảng lại là các loại bánh khác nhau làm từ bí, đặc biệt là bánh sô-cô-la nhân bí xanh. Chao ôi, thật tuyệt vời!

Câu chuyện của chúng tôi thật bình thường, đơn giản chỉ là những trái bí đã đưa tôi và những người hàng xóm xích lại gần nhau. Khi nhớ lại những chuyện này, tôi cảm thấy yêu mến những người hàng xóm bình dị và chân chất, yêu mến những kỷ niệm về một nơi êm đềm có những người luôn quan tâm đến nhau. Giờ đây, mỗi khi nhìn thấy những quả bí, tôi lại chợt mỉm cười.

Để trở thành một người bạn

"Bạn bè là người hiểu rõ quá khứ của bạn, tin tưởng vào tương lai của bạn và chấp nhận con người thật của bạn."

– Khuyết danh

Nếu bạn không thể là tất cả đối với một ai đó thì hãy trở thành một người bạn của họ. Hãy làm điều gì đó để giúp đỡ bạn mình trong lúc khó khăn. Một số người sẽ rời bỏ bạn khi thấy bạn gặp rắc rối, nhưng một người bạn sẽ luôn sát cánh cùng bạn để vượt qua mọi khó khăn. Mọi người luôn biết ơn những cử chỉ quan tâm dù là nhỏ nhất. Bạn không thể biến ước mơ của bạn mình thành hiện thực, nhưng bạn luôn có thể dành cho họ những tin nhắn, cuộc điện thoại cũng như những lời động viên. Hãy trở thành một người bạn mà bạn mong muốn có được trong đời.

Có thể bạn không thể giải quyết được những rắc rối của người khác, nhưng bạn luôn có thể giúp họ cảm thấy khá hơn. Bạn không cần làm những việc lớn lao hay tốn kém, mà riêng những cử chỉ quan tâm nhỏ bé thôi cũng đã đủ rồi. Hãy cho họ biết rằng luôn có người quan tâm và dõi theo họ.

Hãy làm cho cuộc đời họ trở nên nhẹ nhàng hơn, dù chỉ là trong một thoáng giây. Ai cũng có lúc cần một bàn tay nâng đỡ, vậy nên đừng chần chừ giúp đỡ người khác, cuộc sống này ngắn ngủi lắm. Đừng đợi chờ, có người đang cần bạn. Nếu bạn không thể làm cho cả cuộc đời của họ trở nên dễ dàng hơn, thì hãy làm cho một ngày, một khoảnh khắc của họ trở thành niềm vui. Điều đó có thể rất quan trọng với ai đó.